anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

WALTER JON WILLIAMS

Sara lucrează cu Nevăstuica

502

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

S O C I E T A T E A
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991.

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
CORNEL DANELIUC
ADINA CHELCEA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie
CONSTANTIN D. PAVEL
Tehnoredactare computerizată
"Ştiinţă & Tehnică" S.A.
CONSTANTIN D. PAVEL

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
(telefon: 617 72 44 sau
617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere
nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 60 10 sau
617 60 20, int. 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, int. 2411

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 90

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr. 502/1993)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

CUPRINS

Paginile evidenţiate cu sigla "MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

ŞTIINŢĂ ŞI IMAGINAŢIE

Popularitatea unei emisiuni TV ieşită, practic, din neant ("Ştiinţă şi imaginaţie", 5,9 milioane de telespectatori în fiecare duminică!) mă face să cred că noi, membrii ghetoului SF, apăsăm butoane sociale de a căror importanţă nici măcar nu suntem cu totul conştienţi.

Pe de altă parte, ca unul care şi-a încălzit copilăria şi adolescenţa (întârziată rău...) cu paginile "Colecţiei..." şi responsabil (voluntar), într-o oarecare măsură, de destinul ei actual, nu pot să nu observ că publicul vrea poveşti despre ziua de mâine, dar le vrea mai mult cu ochii, devorate în bivuacul familial, la "flăcările" mişcătoare ale focului de tabără, reprezentat, astăzi, de atotputernicul receptor TV.

Fiind solid înfipt pe ambele picioare (TV şi scris), ba mai având la îndemână şi microfoane care îmi amplifică poveştile pe care le spun despre lumea de mâine (emisiunea Atenei Graur "Poveşti planetare", la Radio România Tineret, unde colaborez permanent), m-am hotărît, împreună cu prietenii Ioan Albescu şi Dan Mihai Pavelescu, să înfiinţez ceea ce se numeşte un *holding*. Un *holding SF* - de ce nu? - care să impresoare cititorul - ascultător - telespectator şi să-l ţină mereu pe calea cea bună, în irealitatea noastră imediată.

De aici încolo, ca om cu răspunderi ce mă aflu, vă promit că voi deveni pragmatic. Este în lumea noastră nevoie de vise? Iată-ne, *SF Inc.* - la dispoziţia dumneavoastră, gata să viseze, realist, pentru toţi fanii literaturii ştiinţifico-fantastice! Vreţi să mergeţi *cu adevărat* pe Lună? Luaţi de la noi poveşti, din reviste, filme, de pe ecran, dar şi - pragmatici mai suntem, Doamne! - adresa publicaţiei *International Spacereport*, care ne vine la redacţie cu regularitatea astronomică a unei comete, o editează, în Scoţia, Oscar Schwiglhofer (care ştie o lecuţă româneşte; îi puteţi scrie la: 14 DENHOLM TER. HAMILTON, ML3 9RX, SCOTLAND; pe fax: 0698 891207) şi Duncan Lunan (16 OAKFIELD Ave., HILLHEAD, GLASGOW, SCOTLAND). Aflaţi, din numărul 6 al revistuţei, ce-a mai făcut ESOC, adică Centrul European de Operaţiuni Spaţiale, despre noile tehnologii introduse pe navetele spaţiale americane, despre aniversarea societăţii ASTRA - informaţii şi, în general, tot ceea ce trebuie să ştie cosmonauţii şi exploratorii "lunatici" de mâine, pentru a lucra, cu folos, pe navetele Pământ - Lună şi în minele selenare.

Sau: vreţi să fiţi membru al *Societăţii Planetare*, pregătindu-vă astfel pentru colonizarea altor planete? Nimic mai simplu: CPSF (poveşti), TVR (filme), povestea vorbei - pentru mileniul al III-lea - la "Exploratorii lumii de

Desen de Longauer Csaba

mâine" şi "Proiecte planetare" (Radio), dar şi corespondenţa cu *The Planetary Society,* 65 North Carolina Avenue, Pasadena, California 91106, USA, o asociaţie la care vă invit să vă afiliaţi (scrieţi-le!) pentru a avea drum deschis printre aştri, alături de societarii "founding fathers" Carl Sagan, Bruce Murray, Louis Friedman sau Steven Spielberg (a cărui scrisoare o vom publica în numărul viitor al revistei noastre).

A treia "comoară" pe care v-o vând (informaţia înseamnă putere!): dacă vreţi să fiţi cu adevărat pregătiţi pentru Marea Intâlnire (cea cu ET-ii raţionali, bineînţeles), alături de cărţile, filmele şi poveştile cu care vă veţi dota arsenalul, luaţi şi minuscula revistă "Contact", în care alde Poul Anderson, Karen Anderson, Greg Barr, Aleta Jackson (de la NASA), Paula Butler creează acum *know-how*-ul pentru această întâmplare (categoric!) din viitor (articolele lor vor fi publicate de CPSF şi "Ştiinţă şi tehnică", v-o promitem).

Iată, în câteva cuvinte, la ce vă pot eu fi de folos - cu chei, şperacle şi coduri deja descifrate prin care, ameţitoare, *adevărata* realitate înconjurăroare - secolul care vine - vă va intra în casă.

Frecventaţi, aşadar, Colecţia de poveşti ştiinţifico-fantastice Anticipaţia - pentru a vă deschide noi perspective. Citindu-ne, sunteţi prieteni cu cei de pe ecranul TV, de la "Ştiinţă şi imaginaţie", cu autorii "Quasar-ului" şi ai "Jurnalului SF", cu editorii de la *Nemira* şi *Multistar*, cu ascultătorii "Exploratorilor lumii de mâine" şi ai "Proiectelor planetare".

Este de ajuns sa întoarceţi această pagină şi sunteţi de-al nostru, aţi transgresat realitatea care vă înconjoară - şi nu mai aveţi scăpare. Căci nu veţi mai putea ieşi din poveste decât pentru a merge pe drumurile fireşti ale (i)realitaţii: pe staţiile orbitale, în oraşele cosmice "Lagrange", spre Lună, Venus, Marte sau dincolo de Sistemul nostru solar - adică acolo unde ne vor mâna importantele, crucialele antreprize ale lui Homo cosmicus.

Dar asta, mâine.

Alexandru Mironov

OVIDIU BUFNILĂ

BABEL

În aprilie, o dată cu căderea şi cu discursurile lui Odal, esteticianul, despre relaţia dintre operă şi artist, ne cuprinse pe toţi febra schimbării; Burbol, informaticianul, hotărî în taină să se preschimbe într-o femeie, citind în acest sens Doamna Bovary, inspectorul Gom îl arestă, după o matură chibzuinţă, ducându-l legat fedeleş chiar la secţia de moravuri, Odal afirmă că uitarea de sine e cea mai periculoasă boală a artistului iar ploaia Gnu, produsă de Circo & comp., continuă să cadă, îndepărtând urmele nefaste ale poluării.

Blasco, impresarul, cuprins şi el de febra schimbării, mărturisi unui ziarist că toată viaţa îşi dorise să fie o amfibie, punând acest lucru pe seama interdicţiei de a înota în timpul copilăriei şi a influenţei ciudate pe care o avusese asupra lui concertul unor amfibii de pe Titan; Farfaix, omul cu afişe, umbla de colo-colo cu o găletuşă, cu o bidinea şi cu o scară, pândind apariţia vreunei persoane simandicoase, te oprea ca din întâmplare, te întreba cât e ceasul, îţi vorbea despre Blasco, cel mai mare impresar, despre ineditul program al celor de pe Titan şi apoi despre dorinţa lui din copilărie de a ajunge pictor.

Odal îi juca adesea renghiuri, deghizându-se ba în coşar, ba în spălătoreasă, ba în taximetrist, Farfaix îi făcea portretul de fiecare dată, în timp ce Odal, hoţomanul, îi cerceta în profunzime sufletul, emoţiile, obsesiile şi aşa mai departe şi apoi, la cârciuma lui Hano, decreta, după câteva halbe de bere, că Farfaix avea să fie pentru pictură ceea ce Einstein fusese pentru cosmologie, un far adică.

Exprimarea mi se pare destul de ambiguă, spuse într-o zi Burbol, în timp ce analiza gânditor o cartelă; ieşise curând de la arest, omul e supus greşelii, strigase Farfaix, dar dacă voi ajunge ceva pentru pictură acest lucru i-l datorez cu siguranţă lui Rembrandt, pentru că, trebuie să vă spun, el este stră-străbunicul meu. Apoi, ieşiţi pe stradă, schimbându-ne feţele, pe terase, în aerul tare de primăvară, ne luam la întrecere şi cea mai de temut armă a noastră era oratoria care, după spusele lui Burbol, avea încă toate şansele să învingă obtuzitatea sufletelor ce păcătuiau din pricina lipsei de imaginaţie.

I m a b e l a, proprietăreasa pensiunii Norul de argint, ne aplauda întotdeauna cu ardoare, încântată de ideea noastră. Aşa, stând pe terasă, în aerul tare de primăvară, vorbeam cu patimă, ore în şir, despre spiritul cuvintelor, caracterul de clasă al cunoaşterii istorice, emanciparea convingerilor şi intuiţia libertăţii, despre Hanibal & Napoleon, Homer-la-Troia, civilizaţia din Tau Ceti pe lungimea noastră de undă, cum puteţi aprinde focul în pădure şi de ce hibernează furnicile Gao, preţurile de-a lungul timpului şi convertibilitatea în aur, cum se pot scoate petele de pe costumul de duminică şi ce interpretare se poate da viselor cu câini, cibernetică şi bionică şi estetica informaţională, legile de conformaţie ale materiei şi despre supersimetrie, cursele de automobile şi creşterea populaţiei, agresiune şi autodistrugere, luminăşiîntuneric etc. & etc.

Farfaix se plânse într-o seară că penelul său se

preschimbase într-o furculiţă şi asta ne puse pe gânduri, apoi Odal ne mărturisi cuprins de melancolie că ochelarii săi se transformaseră într-o oglindă, convingându-ne de faptul că febra schimbării cuprinsese întregul univers. Apoi apăru Velmar, opticianul, întors din marele război, aureolat de teribilele lui descoperiri aplicate pe câmpul de luptă, Fusina, pantofăreasa, se îndrăgosti fulgerător de el şi declară că venise anotimpul îndrăgostiţilor, dar Robert, astronautul care o iubea nebuneşte, o răpi într-o noapte fără lună, ducând-o cu el în constelaţia Piramis.

În amintirea ei, Velmar închirie o rachetă pe care o umplu ochi cu flori de câmp şi o lansă în spaţiu şi o vreme se ocupă cu studiul limbilor vorbite pe planetă, străduindu-se să ne demonstreze că la baza tuturor stă cuvântul iubire, lucru pe care Odal îl întări într-un discurs memorabil despre realitatea ca simbol al ficţiunii

Cu sufletul încă trunchiat de desprinderea fiinţei iubite, Velmar ne puse la dispoziţie cea mai uluitoare maşină a secolului XX, maşina-cu-oglinzi, în care, o dată intrat, te puteai închipui, după bunul plac al inimii, dirijor, coşar, astronaut, logician, fiinţă mitologică, cal sau pantof, iar când ieşeai chiar puteai dirija cu uşurinţă o orchestră sau prezentai proprietăţile pantofilor de sport, adică erai mai elastic şi mai înţelegător. Ba chiar Zenon, bătrânul arhivar, ieşi din maşină pe deplin întinerit şi primul cuvânt pe care îl strigă în piaţa Sorella fu cuvântul iubire Eon, călătorul temporal, ne vorbi îndelung despre abuzurile oglinzilor în plin secol al XV-lea, când oamenii, dacă le priveau în amurg, deveneau statui vii, şi aşa, mişcându-şi ochii în toate părţile şi spunând adevăruri interzise, erau ascunşi cu grijă în munţi, pentru că se credea că au proprietăţi profetice, o formă originală de libertate, spuse Velmar, aiurea, ripostă Eon, doar un amestec de magie şi de nebunie. Apoi, dintr-o dată, cuvintele năvăliră în viaţa noastră, mii de cuvinte, la radio, în presă, la televiziune, la teatru, în bucătărie, în pat, pe stradă, în automobil, în computere, pe afişe, într-o tăcere greoaie. Hexal, geologul, ne anunţă o ciudată activitate tectonică, orăşelul nostru, împins de o forţă necunoscută, urca tot mai sus către cer, de jur-împrejur se vedea bine acum câmpia, până departe, apoi se întâmplă ceva surprinzător, Iugon, orbul, pretinse să fie vindecat cu maşina lui Velmar, ameninţă pe toată lumea, şi obţinu în cele din urmă acceptul opticianului, pătrunse în maşină şi dispăru pentru totdeauna.

În tot acest timp, ciudata activitate tectonică, cercetată din satelit, ne convinse de forţa naturii, iar un poet, de bună seamă nebun, ne comunică plin de emoţie că ceea ce părea un munte ridicat în inima câmpiei nu era altceva decât un turn.

Velmar fu luat la întrebări asupra dispariţiei lui Iugon şi se închise în el însuşi, în timp ce, ţinută la temperatură scăzută, maşinăria lui fu cercetată de o serie de specialişti până într-o bună zi când oglinzile plesniră şi ieşiră din ele o mulţime de oameni, urmaşii şi înaintaşii noştri vorbind o mie de limbi.

REGELE HOȚILOR

"În toate aceste lumi multicolore ale universului, nici un cod moral nu are o valabilitate absolută. Un cetățean onorabil de pe Almanatz ar fi executat pe Judith IV. Un mod de comportare absolut normal pe Medellin ar provoca repulsia cea mai vehementă pe Pământ, iar pe Moritaba un hoț îndemânatic se bucură de cea mai înaltă stimă. Personal, sunt convins că virtutea nu este decât oglindirea bunelor intenții."

Magnus Ridolph

- Aici, pe Moritaba, bogățiile potențiale sunt nenumărate, zise cu regret comisarul de bord. Poți găsi piei magnifice, lemn din esențele cele mai rare, iar coralul, l-ați văzut?, este roșu purpuriu și strălucește ca flăcările iadului! Dar, făcu un semn din cap, arătând micul port, nu știu dacă merită osteneala. Toți care vin pe-aici, nu se interesează decât de telex; or, așa ceva, n-or să capete niciodată. Bătrânul Kanditter, Regele Hoților, este mult prea șmecher pentru ei.

Magnus Ridolph citea capitolul consacrat Moritabei în "Ghidul Planetelor":

«Climatul este umed și nesănătos. Cât despre condițiile naturale, cea mai apropiată imagine ar fi bazinul amazonian amplasat pe versanții Alpilor lunari.»

Parcurse în grabă o listă de boli locale, apoi întoarse pagina.

«În primii ani ai colonizării, Moritaba a servit drept bază și port lui Louie Joe, flibustierul. Când navele de poliție i-au dat de urmă, Louie Joe și acoliții săi rămași în viață s-au refugiat în junglă, unde s-au amestecat cu indigenii, dând naștere unei rase hibride, așa-numiții Oameni-oameni - și asta în ciuda tuturor biologilor, care susțineau că un asemenea metisaj nu este posibil. Cu vremea, Oamenii-oameni au devenit un trib puternic, care ocupă o regiune a Moritabei denumită Arcadia Major, celebră prin faptul că ar ascunde în adâncurile sale mari zăcăminte de cristale de telex.»

Căscă și băgă cartea în buzunar. Se ridică și, apropiindu-se agale de hublou, contemplă gânditor Moritaba.

Gollabolla, principalul oraș al planetei, era înghesuit între un munte și o mlaștină. Găseai acolo un Birou de control al Commonwealthului, o misiune Uni-Cultură, un bazar, o școală, câteva cartiere de locuințe, toate construite din plăci metalice, mai mult sau mai puțin corodate, supraînălțate pe piloni din lemn local și unite între ele prin pasarele șubrede.

Magnus găsea peisajul pitoresc în teorie, dar deprimant în practică.

- Carantina a fost ridicată, domnule, rosti o voce. Puteți debarca.

- Mulțumesc, răspunse Magnus Ridolph și se întoarse. În fața lui se afla un omuleț solid, cu o figură arțăgoasă. Acesta îl privi bănuitor, apoi făcu un pas spre ușă. Maxilarul proeminent, ochii mici, negri și neastâmpărați, părul zburlit ca o coroană îl făceau să semene cu un cimpanzeu.

- În locul dv.,domnule Mellish, i se adresă afabil Magnus, nu mi-aș coborî bagajele, înainte de a-mi fi găsit o locuință bine protejată împotriva hoților.

Ellis B. Mellish își scutură nervos servieta.

- Nici vorbă ca vreun hoț să-mi șterpelească ceva, v-o garantez.

Expresia feței lui Magnus deveni gânditoare:

-Presupun că bunele dumneavoastră cunoștințe în domeniul metodelor lor consti-

tuie un mare avantaj..

Omuleţul îi întoarse spatele. Între ei domnea o oarecare răceală datorită faptului că Magnus îi vânduse lui Mellish jumătatea unui zăcământ de telex pe planeta Ophir, urmarea fiind că acesta extrăsese cristale nu numai din proprietatea sa, dar, de asemenea, şi din cea aparţinându-i lui Magnus Ridolph.

Totul se încheiase cu o scenă penibilă în biroul lui Mellish, cu un schimb de incriminări şi ameninţări - situaţie agravată încă şi mai mult de faptul că zăcământul era deja epuizat. Şi, printr-o pură coincidenţă, se reîntâlniseră amândoi pe prima navă spre Moritaba, singura altă sursă cunoscută de cristale de telex.

Sabordul navei se deschise şi pătrunzătoarele miasme ale Moritabei îi izbiră în faţă - mlaştină stătută, vegetaţie luxuriantă, resturi în descompunere. Coborîră pasarela, clipind din ochi în calda lumină galbenă a soarelui Pi Aquarii.

Patru indigeni erau aşezaţi pe pământ - fiinţe filiforme, cu pielea brună-purpurie, destul de apropiaţi ca aspect de specia umană. Erau Oameni-oameni, rasa hibridă guvernată de Kanditter, Regele Hoţilor.

Comisarul de bord, care îi aştepta la baza pasarelei de debarcare, le aruncă o privire pătrunzătoare.

- Feriţi-vă de tipii ăştia, îi avertiză el. Sunt în stare să vă fure caninii dacă aveţi proasta inspiraţie să deschideţi gura în faţa lor.

Cele patru creaturi se ridicaseră şi se apropiau cu paşi lungi, elastici.

- Dac-ar fi după mine, adăugă comisarul, i-aş alunga cu lovituri de baston. Dar ordinele sunt ordine: «*Fără violenţe gratuite*». Observând camera video a lui Mellish, adăugă: Ar fi mai bine să n-o luaţi cu dumneavoastră, domnule. O vor şterpeli cu siguranţă.

Mellish îşi strânse buzele sfidător:

- Dacă îmi iau acest aparat, înseamnă că-l merită şi că eu li l-am dat.

- Or să vi-l ia - afirmă sceptic comisarul.

- Dacă cineva sau ceva mă deposedează de acest aparat, promit să vă fac cadou unul identic, îl privi sfidător Mellish.

Comisarul înălţă din umeri. Un zbârnâit îl făcu să ridice capul.

- Elicopterul pentru Challa, arătă el.

Era, într-adevăr, vehiculul zburător cel mai ciudat din câte văzuse vreodată Magnus Ridolph. O enormă emisferă de reţea metalică forma o cupolă acoperind întregul aparat, ca o umbrelă sub care se învârteau palele elicelor.

- Asta vă poate demonstra încă o dată, zise comisarul, neputându-şi ascunde admiraţia, iuţeala de mână a corobcarilor de peaici. Plasa este conectată la un curent de înaltă tensiune imediat ce elicopterul aterizează. Altfel, la nici o oră de la oprirea motoarelor n-ar mai rămâne bucăţică din tot aparatul.

- Ce locuri! râse nervos Melish. Mi-ar place să fiu guvernator o lună, două. Privi în direcţia lui Magnus, care contempla liniştit elicopterul. Şi dumneata, Ridolph dragă? Crezi c-ai reuşi să-ţi fereşti cămaşa? Izbucni din nou în rîs.

- În general, sunt în măsură să mă adaptez împrejurărilor, îi răspunse Magnus, măsurându-l din ochi cu o curiozitate detaşată. Sper că aparatul video nu era de mare valoare.

- Ce vrei să spui? întrebă omuleţul ducându-şi mâinile la maletă.

Capacul deschis atârna; maleta era goală! Privi spre comisarul de bord, care, plin de tact, îi întorcea spatele, apoi împrejurul lui cei patru indigeni stăteau pe jos; unul lângă altul, la vreo zece metri; şi-i fixau cu privirea ochilor lor vioi, de culoarea chihlimbarului.

- Care din ei mi-a luat-o? întrebă Mellish, roşu de furie până în vârful urechilor.

- Nu vă enervaţi, zise comisarul, dacă vreţi să faceţi afaceri cu regele.

Mellish se răsuci către Magnus Ridolph:

- Dar dumneata, dumneata l-ai văzut? Care...?

Magnus îşi permise un surâs imperceptibil, care îi încreţi uşor barba. Făcu un pas înainte şi-i întinse camera video.

- Voiam numai să vă pun la încercare vigilenţa. Mi-e însă foarte teamă că nu sunteţi deloc pregătit ca să trăiţi aici, pe Moritaba.

O clipă Mellish îl fulgeră din priviri pentru ca mai apoi să i se adreseze cu un zîmbet ameninţător:

- Ridolph, eşti amator de pariuri?

- În unele ocazii, accept unele riscuri calculate - dar de pariat? Nu, niciodată.

- Am de gând să-ţi fac o propunere, insistă persuasiv Mellish. Acum, nu-i aşa, mergi la Challa?

- După cum ştii, încuviinţă Magnus. Am treabă cu regele.

Omuleţul rânji, arătându-şi dantura

îngălbenită:

- Hai să luăm fiecare dintre noi un oarecare număr de obiecte mărunte - ceasuri, camere video, aparate micromac, ecrane de buzunar, energizoare, aparate de ras, pachete de ţigări, curăţitoare, microbiblioteci... Şi, la urmă, vedem care din noi a fost mai vigilent. Sprâncenele stufoase i se arcuiră întrebător.

- Şi care-i miza? se interesă cu răceală Magnus.

- Eh! Mellish schiţă un gest de nerăbdare.

- Îmi datorezi o sută de mii de credite pentru telexul pe care mi l-ai sfeterisit de pe proprietatea mea, zise Magnus. Hai să pariem «dublu sau nimic».

- Asta ar însemna, clipi nervos celălalt, să pariez două sute de mii de credite pe nimic, pentru că eu nu recunosc că am vreo datorie faţă de tine. În schimb, pun la bătaie cincizeci de mii de credite, bani gheaţă. Tu ai o asemenea sumă?.

Nu se poate spune că Magnus Ridolph s-ar fi manifestat dispreţuitor, dar modificarea unghiului elegantelor sale sprâncene albe, uşoara palpitare a finului său nas aristocratic lăsară o impresie echivalentă.

- Cred că dispun de suma pe care ai menţionat-o.

- Completează un cec pe numele meu, spuse Mellish. Şi eu voi face la fel, pe numele tău. Comisarul le va păstra pe amândouă.

- Cum doreşti...

*
* *

Elicopterul îi transportă pe Mellish şi pe Magnus Ridolph către Challa, reşedinţa lui Kanditter, Regele Hoţilor. Mai întâi survolară un braţ al unui fost fund de mare, o învălmăşeală greu imaginabilă de vegetaţii luxuriante cu frunziş oranj, purpuriu şi verde, străbătută de o reţea de bălţi stătătoare şi mlaştini.

Apoi se ridicară deasupra unui perete de faleze albe, traversară aproape la nivelul solului un platou înalt, unde animale semănând cu nişte bizoni cu şase picioare rumegau tufişuri de culoarea muştarului. În cele din urmă coborîră într-o vale adâncă, ce părea întunecată în umbra junglei, şi se îndreptară spre un pâlc de arbori foarte înalţi, ce dominau vegetaţia înconjurătoare ca un panaş de pene de struţ. Sub ei se ivi un luminiş şi elicopterul ateriză; ajunseseră la Challa.

Magnus Ridolph şi Mellish coborîră şi priviră împrejur prin umbrela electrificată. Un grup de indigeni cu pielea întunecată şi cu ochi mari de culoarea chihlimbarului se ţineau la o distanţă respectuoasă, clătinându-se de pe un picior pe altul în sandalele lor de piele împletită, cu vârful ascuţit.

Peste tot se vedeau case supraînălţate pe piloni, construite dintr-un splendid lemn albastru striat de nervuri albe; acoperişurile păreau alcătuite dintr-un muşchi pufos de culoare gri. La capătul unei străzi mai largi se zărea un edificiu mai impunător, ale cărui două aripi laterale se pierdeau sub arbori.

Nu departe, un grup de trei pământeni asistaseră cu o expresie de plictiseală la aterizarea elicopterului. Unul dintre ei - un tip cu faţă măslinie, un nas coroiat ca de vultur şi ochi căprui - tresări, apoi o luă la fugă spre ei.

- Domnule Mellish! Ce vânt bun vă aduce pe-aici? Îmi pare bine că vă văd!

- Nu mă-ndoiesc, Tomko, nu mă-ndoiesc, zise Mellish. Care-i stadiul afacerii?

Tomko se uită când la unul, când la celălalt, apoi mormăi, oarecum încurcat:

- Hm, păi... cum să spun, nimic sigur până în prezent. Bătrânul Kanditter, adică regele, nu vrea să acorde nici o concesiune, în ruptul capului.

- De asta las' că m-ocup eu, răspunse Mellish. Apoi se întoarse şi, ridicând vocea, se adresă pilotului: Lasă-ne să ieşim din cuşca asta.

- Când am să vă spun, domnule, deschideţi uşa aceea.

Pilotul ocoli aparatul şi strigă:

- Acum!

Mellish şi Magnus Ridolph ieşiră, fiecare din ei ducând două cutii de magneziu.

- Sunteţi amabil, ne-aţi putea sugera unde ne-am putea caza? se interesă Magnus.

- În general, răspunse Tomko pe un ton gânditor, există întotdeauna câteva case goale, pe aici. În ce ne priveşte, noi locuim într-o aripă a palatului regal. Dacă vă veţi prezenta regelui, este probabil să vă invite şi pe dumneavoastră.

- Mulţumesc, răspunse Magnus. Mă duc chiar acum să-i prezint omagiile mele.

Din spatele lui răsună un fluierat. Întorcându-se, îl văzu pe pilot făcându-i semne prin plasa electrificată. Se apropie de acesta, pe cât îi permitea cuşca.

- Ţineam doar să vă previn, îi zise pilotul. Să fiţi atent cu regele. E ăl mai rău din toţi. Că de asta e rege. Ce mai... fură de rupe!

Clătinând cu gravitate din cap, pilotul se întoarse la elicopter.

- Mulţumesc, rosti gânditor Magnus Ridolph.

Simţind o uşoară vibraţie la încheietura mâinii, se răsuci către indigenul care îl înghesuia din spate:

- Amice, cuţitul tău este ineficace faţă de aliajul din care-i făcută cutia. Ţi-ar trebui un aparat de sudură.

Indigenul se îndepărtă liniştit. Magnus porni spre palatul regal. Imaginea era agreabilă şi-i reamintea de vechea Polinezie. Satul părea curat şi ordonat. Din loc în loc, la intervale regulate în lungul aleii, se observau mici prăvălii; pe tejghele erau expuse fructe galbene, tuburi de un verde strălucitor, grămăjoare de insecte moarte semănând cu crevetele, borcane cu făină ruginie. Negustorii şedeau pe jos în faţa tejghelei, nu în spatele acesteia.

În faţa palatului era amenajat un cort de pânză, sub care îl găsi pe Kanditter, Regele Hoţilor, moţăind într-un fotoliu adânc şi scund. Nu se deosebea de ceilalţi indigeni decât prin coroniţa de aur-roşu încrustat cu cristale de telex pe care o purta pe cap.

Neştiind care ar putea fi regulile protocolului local, Magnus se apropie pur şi simplu de rege şi-l salută printr-o înclinare a capului.

- Salut! îi răspunse regele cu o voce adormită. Numele şi profesia?

- Mă numesc Magnus Ridolph, domiciliat în Tran, pe Lacul Sahara, planeta Pământ. Am venit... deci ca să fiu scurt... am venit...

- După telex?

- Aş fi nebun dac-aş nega-o.

- Hohoho! Regele se balansă în fotoliu şi un surâs îi înflori pe figură: Ghinion, mare ghinion. Cristalele de telex rămân pe Moritaba.

Magnus plecă privirea Se aşteptase la un asemenea refuz.

- Cu toate acestea, aş putea îndrăzni să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră regală?

- Cum? Cum? dispăru surâsul regelui. Ce tot spui?

- Unde mă sfătuiţi să mă cazez?

Regele indică printr-un gest larg o întreagă aripă a palatului:

- Loc mult aici. Hai, intră.

- Mulţumesc, zise Magnus Ridolph.

*
* *

Magnus îşi găsi o locuinţă convenabilă în partea din spate a palatului. Acolo se afla un rând de camere dând spre alee, ca nişte boxe pentru cai, şi ale căror uşi ca de grajd sporeau asemănarea. Îşi alese una.

Încăperea era plăcută, cu un umbrar de frunze fremătând deasupra capului şi un covor de frunze auriu-ruginii în faţa uşii. Interiorul era confortabil pentru un spartan: un pat, un ulcior cu apă proaspătă, un bufet sculptat încastrat în perete şi o masă.

Fredonând printre dinţi o melodie, Magnus deschise bufetul şi privi înăuntru.

Nu se putut stăpâni să nu zâmbească uşor când văzu panoul negru care alcătuia fundul mobilei. La prima vedere şi la pipăit, părea solid, dar îşi dădu seama că putea fi deschis din exterior.

Şi pereţii dădeau impresia că ar fi în regulă: bârne din lemn albastru, spaţiile dintre ele fiind obturate cu o răşină de felul masticului; ferestre nu existau.

Magnus îşi desfăcu bagajele şi-şi întinse bunurile pe pat. De afară se auziră nişte voci şi, ridicându-şi ochii, îl văzu pe Mellish clătinându-se pe picioruşele sale în timp ce cobora poteca, cu mutra de buldog furios, cu pumnii strânşi şi coatele balansându-se ritmic la unison cu paşii lui mici. Tomko forma ariergarda, cărând bagajele.

Magnus înclină capul curtenitor şi se retrase în cameră. Îl văzu pe Mellish rânjind lui Tomko şi-l auzi spunând:

- I-au găsit un staul ţapului bătrân. Şă fiu al naibii dacă nu seamănă, când îi vezi bărbuţa cum atârnă exact pe deasupra uşii!

Tomko chicoti slugarnic. Magnus se încruntă. Hm, ţap bătrân? Se întoarse spre pat la timp pentru a observa o sclipire metalică.

Bărbatul strânse din buze. Micromacul şi una dintre baterii îi dispăruseră. Privind sub pat, remarcă în somieră un loc unde fibrele aveau o nuanţă ceva mai închisă. Când se ridică, abia dacă apucă să vadă ecranul de buzunar dispărând, după o rapidă ascensiune, printr-un orificiu apărut în partea de sus a pereţelui.

O clipă Magnus fu tentat să se repeadă în odaia vecină, dar renunţă la vreme. I-ar fi fost imposibil să ghicească câţi indigeni s-ar fi pus pe jefuit, dacă ar fi ieşit din cameră un moment. Băgă totul înapoi în valize, le

încuie, le puse pe podea în mijlocul încăperii, se aşeză pe pat şi-şi aprinse o ţigară.

Rămase pe gânduri vreun sfert de oră. Din depărtare îi parveni la ureche o hărmălaie înfundată de voci furioase. Întoarse capul ascultând cu atenţie.

- Derbedei! Hoţi! Borfaşi! zbiera Mellish.

Magnus surâse lugubru, se ridică şi, luându-şi bagajele, ieşi în stradă.

Îl găsi pe pilotul elicopterului citindu-şi tihnit ziarul în interiorul cuştii sale.

- Aş putea intra? i se adresă Magnus.

Pilotul se ridică şi acţionă o manetă. Magnus intră şi-şi puse valizele pe pământ.

- Tocmai am citit ceva despre dumneavoastră , îi zise pilotul.

- Chiar aşa?

- Da, da! Într-un ziar mai vechi. Aici, îi arătă cu un deget plin de unsoare:

HOŢUL FANTOMĂ A FOST PRINS
AUTORITĂŢILE DIN STARPORT I-AU
MULŢUMIT MARELUI SPECIALIST

Cele un milion de credite jefuite de la Banca din Starport au fost recuperate de dl Magnus Ridolph, savant de renume şi detectiv independent, care, în dimineaţa aceasta, l-a predat poliţiei locale pe infractor, un oarecare Arnold McGurk, 35 de ani, astronaut în şomaj.

De remarcat că timp de două săptămâni autorităţile din Starport nu putuseră oferi o explicaţie.

Arnold McGurk a refuzat să explice cum de a reuşit să devalizeze această bancă, considerată de maximă securitate, făcând doar unele aluzii la ajutorul pe care l-ar fi primit de la nişte «fantome».

Magnus Ridolph s-a arătat la fel de discret, astfel încât poliţia îşi mărturiseşte ignoranţa cu privire la «modus operandi» utilizat de infractor.

- Nu mi-ar fi trecut prin cap că sunteţi detectiv, îi zise pilotul, privindu-l cu respect. Cum să zic, nu păreţi genul...

- Mulţumesc, răspunse Magnus. Mă simt măgulit.

- Păreţi, mai degrabă, profesor sau dentist. (Magnus strâmbă din nas.) De fapt, domnule Ridolph, ce erau fantomele ălea de care se vorbea în articol?

- Ei, nişte prostii, îl asigură Magnus. Simple iluzii optice.

- Aha! exclamă pilotul, vrând să pară lămurit.

- Te-aş putea ruga să-mi faci un serviciu?

- Desigur! Cu cea mai mare plăcere.

Detectivul scrise în grabă ceva pe o filă din carnetul său.

- Te rog, du asta imediat la navă. Dă-i-o transmisionistului şi roagă-l s-o expedieze urgent prin ulrad special.

- Asta-i tot?

- Nu. O altă navă o să plece din Starport către Moritaba peste patru zile. Drumul îi ia şase zile, deci în zece zile va fi aici. Cu nava respectivă va sosi un pachet pentru mine. Aş dori să-l preiei dumneata la sosire şi să mi-l aduci aici de urgenţă cu elicopterul. La primirea lui îţi voi achita 200 de credite. OK?

- OK, încuviinţă pilotul. Am şi plecat.

- Mai e ceva, adăugă Magnus. Chestia asta e secretă. Ştii să-ţi ţii gura?

- Cred că nu m-aţi auzit trăncănind până acuma? Ne vedem peste zece zile.

- Hm! Hm!... N-ai cumva o plasă electrică în plus şi vreo baterie de rezervă? se interesă Magnus. Ştii, aş avea nevoie de o oarecare protecţie...

Reveni în camera sa, încărcat cu bagajele şi tot materialul electric pe care i-l putuse da pilotul. O jumătate de oră mai târziu, îşi contempla opera. Acum - se gândi el - este rândul indigenilor să-şi joace mutarea.

În pragul uşii se ivi un băştinaş - obraz ascuţit, brun-roşcat, ochi mari, nas lung şi fin, gură până la urechi, bărbie lungă şi îngustă.

- Rege vrea tu vii mănânci.

Işi aruncă ochii cercetător prin cameră şi atinse cu mâna firele instalate de Magnus. *Sfârr! Crrrr!*

Indigenul icni şi sări cât colo.

- Hohoho! exclamă detectivul. Ce s-a-ntâmplat, băiete?

După ce ţopăi, înjurând în gura mare, acesta reuşi în cele din urmă să articuleze:

- De ce tu vrei arzi la mine?

- Ca să te-nvăţ să nu mai furi, îi explică didactic Magnus.

Indigenul pufni dispreţuitor:

- Eu furi ce ai tu tot. Eu hoţ mare. Eu furi şi rege. O zi eu furi ce are el tot. Atunci, eu rege. Eu în Challa mare hoţ, altu' nu este. Eu furi coroana de la rege.

- Şi apoi?

- Şi apoi...

- Da! Şi apoi? le răsună în urechi o a treia voce, dură şi furioasă. Regele Kanditter intră ca o vijelie şi-i trase una cu bastonul pe

spinare. Indigenul chirăi ascuţit şi-o zbughi în tufişuri. Magnus îşi debranşă în grabă instalaţia, de teamă ca regele să nu încaseze şi el vreo descărcare electrică şi să-i rezerve şi lui acelaşi tratament.

Kanditter îşi coborî bastonul şi-l invită să-l urmeze.

- Hai noi mâncăm.

- Imediat, zise detectivul, luându-şi bagajele şi bateria la subsuoară. Invitaţia dumneavoastră constituie pentru mine, maiestate, o surpriză dintre cele mai agreabile. În ce mă priveşte, faptul că-mi aduc întotdeauna bagajele cu mine, oriunde m-aş afla, îmi măreşte pofta de mâncare.

- Tu prudent, hai? mormăi Kanditter zâmbind cu şiretenie.

Magnus aprobă plin de solemnitate din cap:

- Unul mai gură-cască s-ar trezi gol puşcă în doi timpi şi trei mişcări. Îl privi pe rege cu coada ochiului: Dar dumneavoastră cum reuşiţi să vă păziţi bunurile? Cred că posedaţi o mulţime de chestii extrem de tentante - baterii, microecrane şi altele.

- Nevastă meu păzeşte acum. Femeie prudentă foarte. Dacă ea ceva pierde, ai-ai-ai! Braţele lui lungi şi închise la culoare făcură un gest extrem de semnificativ.

- Aşa-i, femeile sunt într-adevăr extrem de necesare uneori, încuviinţă Magnus.

Merseră o vreme în tăcere.

- De ce tu vrei telex? întrebă brusc regele.

- Cristalul de telex, răspunse Magnus, vibrează, adică tremură foarte tare. Şi foarte, foarte, foarte repede. Noi îl folosim ca să ne trimitem vocea spre alte stele. Şi vocea noastră ajunge foarte, foarte departe şi foarte, foarte repede când vibrează cu telexul.

- Mda, zgomot prea mare, opină regele.

- Unde se află zăcămintele? întrebă plin de nevinovăţie Magnus. Am auzit multe lucruri frumoase despre ele.

Regele îl privi pieziş şi se mulţumi să surâdă enigmatic.

*
* *

Zilele treceau, iar Magnus Ridolph, comod instalat în camera sa, şi le petrecea fie cugetând la noile descoperiri în domeniul matematicii, fie lucrând la redactarea unui studiu de concepţie proprie asupra programelor privind spaţiile alăturat-opuse.

Nu-l vedea aproape deloc pe Mellish, care se învârtea mai tot timpul în jurul regelui - bătându-l la cap, implorându-l, linguşindu-l fără ruşine - Tomko fiind afectat pazei bagajelor.

Cuşca electrificată a detectivului s-a dovedit eficace, în măsura în care, el fiind prezent în cameră, nu i s-a mai furat nimic. Când însă împrejurările îl obligau să iasă, îşi împacheta totul şi-şi ducea bagajele după el. Un asemenea procedeu nu ieşea deloc în evidenţă, nefiind o extravaganţă.

Peste tot puteau fi văzuţi indigeni cărându-şi tot calabalâcul în spinare, ambalat în nişte saci mari, confecţionaţi din toracele unei insecte arboricole. Mellish îl înzestrase pe Tomko cu un asemenea sac fixat pe piept, în care îngrămădise obiectele amintite în pariul cu Magnus Ridolph (sau, mă rog, cele care îi mai rămăseseră).

Cu o oarecare nemulţumire, Magnus remarcase un grad sporit de înţelegere, ba chiar de familiaritate, între Mellish şi Kanditter. Stăteau la taclale ore întregi, omuleţul îi oferea tot timpul trabucuri, iar regele punea la bătaie vinul. O asemenea constatare îl făcea să mormăie nemulţumit. Dacă regele renunţa prin contract la drepturile sale, înainte ca el să fie pregătit să-şi joace cartea persuasiunii... ce fiasco personal!

Temerile sale cele mai rele părură să se justifice când Kanditter veni să-l caute în zona umbroasă care se întindea în faţa camerei sale.

- Bună ziua, maiestate, i se adresă curtenitor Magnus.

Kanditter întinse spre el indexul unei mâini lungi şi negricioase:

- Tu vine seară asta. Mâncare mult, băutură mult. Toată lumea trebuie vine.

- Un banchet? se interesă politicos Magnus Ridolph, cugetând cam care ar fi posibilităţile să nu se ducă.

- Seară asta, noi spunem la toată lume veste mare pentru Oameni-oameni. Mellish, el, bun, el, faci bine. El vrea numai telex, el nu vrea face rău ţară. Nu zgomot, nu om rău, dă bani mulţi.

- Aţi decis deci să-i acordaţi dreptul de exploatare lui Mellish?

- Mellish, bun, zise regele, privindu-l cu interes pe detectiv.

- Dumneavoastră, personal, ce profit realizaţi de pe urma acestui acord?

- Ce spui tu?

- Ce vă dă?

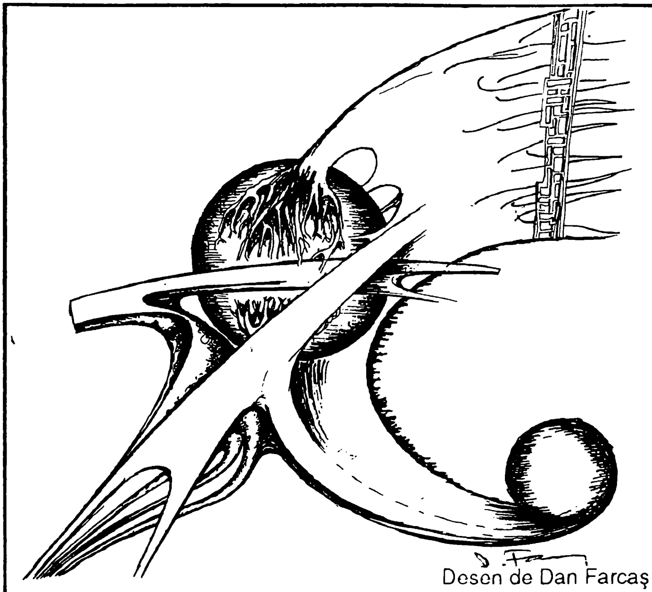
- A! Mellish face pentru mine maşinărie care se învârteşte. Tu stai în ea, cântă muzici. Bun pentru rege. Asta scrânciob este. Mellish face cinci bâlciuri aici, la Challa. Mellish foarte bun. Bun pentru Oameni-oameni. Bun pentru rege.

- Acum am înţeles.

- Tu vine seară asta, adăugă Kanditter şi, înainte ca Magnus să mai poată spune ceva, se îndepărtă.

*
* *

Banchetul începu puţin după apusul soarelui, sub copertina de pânză din faţa palatului. Torţe, fixate de crengile arborilor, îşi proiectau lumina lor roşiatică şi tremurătoare asupra întregului peisaj, reflectându-se pe pielea brun-purpurie a indigenilor, făcând să sclipească coroana regelui şi valizele lui Magnus Ridolph, imobilizate ferm între genunchii proprietarului.

Desen de Dan Farcaş

Masa propriu-zisă nu ocaziona prea multe ceremonii. Femeile aduceau platouri de lemn încărcate cu fructe, păsări fripte şi insecte-crevete, şi-i serveau pe bărbaţii aşezaţi în cerc pe jos. Magnus mâncă cu cumpătare câteva fructe, gustă din păsări, dar nu se atinse de insecte.

Când fură aduse cupele cu vin indigen, bău câteva înghiţituri, trăgând cu ochiul la Mellish, care vorbea cu regele, gesticulând cu jovialitate. Puţin după aceea, regele se ridică şi dispăru, iar Mellish se puse pe băut.

Ceva luminos, ca un meteor străpungând tenebrele într-un nor de flăcări, trecu pe lângă capul lui Magnus şi se zdrobi la picioarele sale, împrăştiind jerbe de scântei.

Detectivului îi mai veni inima la loc - nu era decât o torţă. Dar trecuse la un deget de capul lui! Neglijenţă, neglijenţă condamnabilă! Dar - îşi căută valizele împrejur - era oare într-adevăr o neglijenţă? Valizele dispăruseră. Hm! Poate nu era vorba de o simplă întâmplare.

Magnus se lăsă pe spate. Îi dispăruseră nu numai lucrurile care făceau obiectul pariului, dar şi toată lenjeria de schimb, actele şi manuscrisul cu programele alăturat-opuse.

Kanditter reapăru în perimetrul iluminat şi strigă ceva, cu o voce stridentă. Toţi convivii amuţiră.

- Om acesta prieten la mine, arătă regele spre Mellish. El dat lucruri bune la Oameni-oameni. El dă maşinărie care învârteşte Oameni-oameni, el dă bâlci, el dă multă apă care bei şi face vesel. Mellish este bun! Mâine, Kanditter, regele la Oameni-oameni, dă la Mellish telex.

Se aşeză, şi rumoarea conversaţiilor reîncepu imediat. Mellish, clătinându-se pe scurtele lui picioare, se apropie de Magnus, care şedea înţepenit într-o atitudine ceremonioasă.

- Vezi, amice - i se adresă cu o voce răguşită -, uite aşa sunt eu în afaceri. Îmi iese întotdeauna ce-mi pun în gând.

- Remarcabil, absolut remarcabil!

- A! Că veni vorba, se prefăcu el că se uită împrejur, unde-ţi sunt valizele? Să nu-mi spui că ţi-au dispărut! Furate? Vai, vai, vai! Dar, la urma-urmei, dragă Ridolph, ce mai înseamnă în zilele noastre 50 000 de credite?

Magnus îi aruncă o căutătură dubios de blândă:

- Ai o concepţie mult prea largă despre bani.

Mellish făcu un gest viguros cu braţele şi-şi îndreptă privirea spre cealaltă latură a cortului unde se afla Kanditter:

-Pentru mine, banii n-au valoare, Ridolph. O dată obţinută concesiunea pentru telex - ba chiar şi fără ea -, evenimentele vor avea loc după cum vreau eu.

- Sper, îi răspunse detectivul, ca evenimentele să se conformeze dorinţelor dumitale şi de acum înainte. Scuză-mă, însă cred că aud elicopterul apropiindu-se.

Se ridică şi se îndreptă grăbit spre luminiş. Când ajunse, pilotul tocmai cobora din cabină. Îl salută pe Magnus Ridolph şi strigă:

- V-am adus pachetul.

- OK! Magnus îşi pipăi buzunarele: Hopa... Derbedeii m-au uşurat şi de parale. Privindu-l plin de regret adăugă: Îţi plătesc ce ţi-am promis, mâine dimineaţă... plus un mic supliment. Eşti bun să mă ajuţi să duc pachetul până la mine în cameră?

- Desigur.

Pilotul apucă pachetul cel lung de un capăt, Magnus de celălalt, şi porniră pe alee.

Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu Kanditter, care se holbă cu un interes considerabil la povara pe care o transportau.

- Asta ce este?

- A! exclamă detectivul. Aceasta este o maşinărie nouă, minunată, extraordinară!

- Mţ-ţ-ţ-ţ! plescăi regele din buze, privindu-i cum se duc.

Ajunşi în cameră, Magnus căzu câteva momente pe gânduri.

- Mai vreau să te rog ceva, zise el. Poţi să-mi laşi până mâine dimineaţă lanterna ta?

Pilotul i-o întinse.

- Aveţi însă grijă să nu v-o fure!

Magnus ridică indiferent din umeri şi-i ură noapte bună. Rămas singur, tăie sfoara pachetului, desfăcu ambalajul, scoase dinăuntru un flacon, şi un conteiner paralelipipedic din aluminiu, prevăzut cu o fantă acoperită cu un material transparent.

Se uită înăuntru şi chicoti înveselit. Conteinerul părea plin de forme mişcătoare - nişte arătări diafane, abia vizibile. Într-un colţ se găsea o sferă neagră, cu suprafaţa rugoasă şi corodată, cam de vreo 7 centimetri diametru.

Deschise flaconul, vărsă câteva picături din lichidul dinăuntru pe lanternă, după care o puse pe pat. Apoi cără conteinerul afară, se aşeză şi aşteptă. Trecură aşa vreo zece minute.

Aruncă o privire în cameră şi clătină satisfăcut din cap. Lanterna dispăruse. Intră şi, gânditor, îşi mângâie barba. Era mai bine să fie sigur, gândi el. Uitându-se afară, îl văzu pe pilot oprit în faţa camerei lui Mellish, discutând cu Tomko. Îl chemă.

- Eşti amabil să-mi păzeşti lucrurile până mă întorc? Lipsesc doar câteva minute.

- Nici o problemă, îi răspunse pilotul. Vedeţi-vă liniştit de treabă.

- Mă întorc numaidecât.

Sub privirea intrigată a bărbatului, mai vărsă câteva picături pe propria batistă, apoi porni pe alee spre apartamentele regale.

Îl găsi pe Kanditter sub umbrar, consumând restul de vin rămas de la banchet. Îl salută plin de curtoazie.

- Cum ajuns maşinăria ta?

- În perfectă stare de funcţionare, maiestate, zise Magnus. A fabricat deja o ţesătură care face orice metal să strălucească precum soarele. Ca dovadă a prieteniei pe care v-o port, vă rog să-mi permiteţi să v-o fac cadou.

Kanditter înşfăcă batista:

- Tu zici, face strălucească?

- Ca aurul, maiestate. Ca un cristal de telex.

- Aha! exclamă regele şi-i întoarse spatele.

- Vă doresc noapte bună, zise detectivul şi plecă spre casă. După ce îi mulţumi pilotului şi-l lăsă să plece, îşi frecă satisfăcut palmele, deschise conteinerul de aluminiu, scoase bila neagră şi o aşeză pe pat. Plutind prin aer, alunecând, ţopăind, două, patru, şase, apoi vreo duzină de mici arătări impalpabile ţâşniră din cutie, agitându-şi membrele arachneene, confundându-se cu umbrele, uneori abia vizibile, de cele mai multe ori doar bănuite.

- Duceţi-vă ,exclamă Magnus. Mergeţi, dragii mei spiriduşi. Aveţi multe de făcut.

Douăzeci de minute mai târziu, o mică siluetă fantomatică apăru din exterior, sări pe pat şi depuse o baterie lângă sfera întunecată.

- Bravo! zise bărbatul. Hai, du-te înapoi!

A doua zi dimineaţă, Ellis B. Mellish fu trezit de o hărmălaie neobişnuită venind dinspre pavilionul regal. Ridicînd capul de pe pernă, privi afară cu ochii încă tulburi şi congestionaţi.

- Spune-le să nu mai facă tărăboi! Îmi crapă capul...

Tomko, care dormea cu mâinile şi picioarele în cruce pe bagaje, se sculă greoi, scutură din cap şi, clătinându-se nesigur, se apropie de uşă şi privi afară.

- O mulţime de băştinaşi s-a adunat în

faţa reşedinţei regale. Urlă ceva, dar nu înţeleg ce.

În deschiderea uşii se ivi o faţă prelungă brun-purpurie.

- Regele zice tu venit imediat.

Mellish mârâi ceva nedesluşit şi se întoarse pe partea cealaltă:

- Bine, bine! Spune-i c-am să vin.

Băştinaşul se retrase.

- Ce sălbatici! mormăi omuleţul, apoi, în cele din urmă, se sculă. Îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă, continuând să bolborosească: Abia aştept să plec! Parcă sunt în evul mediu!

Tomko îi întinse un prosop curat.

Mellish ieşi într-un târziu şi se îndreptă grăbit spre palat. Mulţimea nu părea să aibă de gând să se împrăştie. Ba, din contră, lăsa impresia să fi sporit. Grupuri, grupuri de Oameni-oameni se formau şi reformau sporovăind zgomotos.

Mellish se opri şi privi peste capetele mulţimii. Rămase cu gura căscată de parcă s-ar fi aflat în faţa unei freze stomatologice mânuite de un dentist diletant.

- Bună dimineaţa, Mellish, rosti Magnus Ridolph.

- Ce cauţi aicea? lătră Mellish. Unde-i regele?

Magnus trase un fum adânc din ţigară, scutură scrumul şi se aşeză picior peste picior.

- Acum, eu sunt regele... Adică Regele Hoţilor.

- Eşti nebun?

- Câtuşi de puţin! îi răspunse liniştit. Port coroana - *ergo,* sunt regele.

Cu vârful pantofului îl imboldi pe un indigen prosternat cu faţa la pământ:

- Hai, Kanditter, spune-i-o tu.

Fostul monarh îşi întoarse capul:

- Magnus rege acum este. El furat coroana. El rege este. Lege de la Oameni-oameni aşa este. Magnus mare hoţ este.

- E ridicol! pufni furios Mellish, făcând trei paşi înainte. Şi cu învoiala noastră cum rămâne, Kanditter?

- Cu mine va trebui să negociaţi - îi spuse dulce detectivul. Lui Kanditter i s-a retras orice drept de decizie.

- Nici vorbă! zbieră Mellish şi în ochii lui negri sclipea furia. Eu am încheiat o afacere cu Kanditter şi...

- Afacerea în cauză nu mai are nici o valoare, i-o tăie scurt Magnus Ridolph. Noul rege a anulat-o. Şi, totodată - fiindcă veni vorba - în privinţa pariului nostru de 50 000 de credite, am constatat că, în afara ceasului, absolut toate celelalte bunuri ale mele se află încă în posesia mea, plus o bună parte din cele ce vă aparţineau. Furate în mod cinstit, în baza decretului regal.

Omuleţul îşi muşcă buzele, apoi, brusc,ridică privirea:

- Dar zăcămintele de telex... ştii unde sunt?

- Este de la sine înţeles.

- Păi, atunci - zise Mellish, apropiindu-se încruntat -, eu... sunt... un om rezonabil.

Magnus îşi înclină capul şi începu să mânuiască distrat comenzile pistolului laser, pe care îl scosese din buzunar:

- Iată una din comorile lui Kanditter... pardon, parcă spuneaţi ceva?.

- Că sunt un om rezonabil, se bâlbâi Mellish, oprindu-se.

- Atunci veţi fi de acord cu mine că cinci sute de mii de credite sunt un preţ acceptabil pentru concesionarea telexului. De asemenea, mi-ar plăcea să aveţi în vedere şi un mic procent - să zicem unu la sută la brut -, ceea ce nu mi se pare deloc exorbitant. Sunteţi de acord?

Mellish se clătină pe picioare. Cu un gest nervos, îşi trecu mâna peste obraz.

- În plus - continuă Magnus -,îmi mai datoraţi o sută de mii de credite, despăgubire pentru jefuirea proprietăţii mele de pe Ophir, fără a mai pomeni de cele cincizeci de mii - miza pariului nostru.

- Ce dracu', n-o să le iei cu tine pe lumea cealaltă...

- Aveţi două minute ca să vă hotărîţi, răspunse calm Magnus O dată expirat acest termen, voi transmite prin ultra-radio un mesaj de înscriere a concesiunii pe numele meu, comandându-mi totodată materialul de exploatare necesar.

- Regele Hoţilor!...cedă Mellish total copleşit. Regele vampirilor!... Regele şantajiştilor!... Asta ţi se potriveşte cel mai bine!... Bine... N-am încotro, îţi accept condiţiile.

- Fii bun şi completează-mi, te rog, un cec, îi sugeră detectivul Şi, pentru buna regulă, să încheiem şi un contract stipulând termenii acordului nostru. Imediat după depunerea cecului şi virarea sumei respective în contul meu, vă voi comunica informaţiile dorite.

Mellish încercă să protesteze împotriva durităţii neaşteptate a unui asemenea târg, însă, întâlnind privirea ochilor albaştri ai lui Magnus Ridolph, se opri în mijlocul frazei. Întoarse capul şi strigă peste umăr:

- Tomko! Tomko, unde dracu' eşti?

- Aici, domnule.

- Dă-mi carnetul de cecuri.

Tomko ezită.

- Hai o dată!

- Ne-a fost furat, domnule

Magnus Ridolph ridică mâna:

- Păstraţi-vă calmul, vă rog, domnule Mellish. Nu-l mai mustraţi pe colaboratorul dv. Dacă nu mă înşel, cred că respectivul articol să află printre bunurile mele personale.

*

* *

Noaptea se lăsase peste Challa şi satul era tăcut. Câteva focuri mai ardeau încă, proiectând reflexe roşietice pe stâlpii care susţineau colibele.

Două umbre se strecurau în lungul aleii acoperite de frunze uscate. Prima dintre ele, mai mătăhăloasă, se opri şi deschise o uşă.

Clac! Pac! Sfârrrrr!

- Au! zbieră Mellish. Ai! Văleu!

Zbânţâielile şi ţopăiturile lui sfârşiră prin a debranşa circuitul. Curentul se întrerupse şi omuleţul rămase locului gâfâind.

- Da? se făcu auzită o voce blajină. Cine-i acolo?

Mellish păşi înainte şi-şi aţinti lanterna în ochii lui Magnus Ridolph, care clipi orbit.

- Fii amabil şi ia-mi lumina din ochi, protestă acesta. La urma-urmei, sunt Regele Hoţilor şi am şi eu dreptul la puţină consideraţie.

- Cum să nu, îi răspunse Mellish sarcastic. Prea bine, maiestate. Tomko, ocupă-te de lumină.

Tomko puse lanterna pe masă, astfel încât spotul luminos să se difuzeze în întreaga încăpere.

- E cam târziu pentru o vizită, observă Magnus , strecurându-şi mâna sub pernă.

- Ei, alo, fără de-astea! lătră Mellish, îndreptând spre el un pistol nuclear. Încă o mişcare şi te-am sleit!

- În fond, ce doriţi? întrebă detectivul, ridicând resemnat din umeri.

- Mai întâi de toate, zise Mellsih instalându-se confortabil într-un fotoliu, vreau cecul meu şi contractul. În al doilea rând, vreau să ştiu unde sunt zăcămintele. În al treilea rând, vreau coroana. Pentru că mi se pare că, pe-aici, ca să obţii ce vrei trebuie să fii rege. Ceea ce am intenţia să fiu. *Tomko!* strigă el peste umăr.

- Da, domnule.

- Ţine pistolul ăsta. Şi trage-n el fără milă dacă mişcă.

Tomko apucă mândru pistolul.

Mellish se răsturnă pe spate în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară de foi:

- Ia spune-mi, Ridolph, cum dracu' ai ajuns tu rege? Ce-i cu zvonurile astea despre fantome?.

- Aş prefera să nu atingem acest subiect.

- *Vorbeşte!* silabisi ameninţător omuleţul Să nu-ţi închipui c-o să-mi pară rău de tine!

Magnus aruncă o privire lui Tomko, care îşi ţinea pistolul cu amândouă mâinile, vizându-l:

- Cum doriţi... Ce ştiţi despre planeta Archaemandryx?

- Am auzit vorbindu-se despre ea... E pe undeva prin sistemul Argo.

- Eu, personal, am fost pe Archaemandryx, continuă Magnus. Una dintre cunoştinţele mele spunea că este o planetă ciudată, din multe puncte de vedere. Este o lume a metalelor, cu munţi întregi de siliciu metalic...

- Lasă vraja! se răţoi mitocăneşte Mellish. Treci la subiect!

Detectivul suspină a reproş, dar continuă:

- Printre făpturile care populează această planetă se numără nişte fiinţe aproape gazoase, pe care dumneata le numeşti fantome. Acestea trăiesc în colonii, fiecare dintre ele grupate în jurul unui nucleu. Iar nucleul respectiv furnizează energia pentru întreaga colonie. Fantomele îi aduc combustibilul, ca să zic aşa, şi el difuzează energia pe o anumită lungime de undă. Combustibilul este uraniul, şi orice compus uranifer este imediat colectat şi transportat la nucleu.

Or, această cunoştinţă a mea s-a gândit să dea o utilizare lucrativă acestei însuşiri particulare - de unde, ideea spargerii de la Starport. În consecinţă, a adus o colonie pe Noua Aquitanie, apoi a stropit un oarecare număr de bancnote de 100 de credite cu o soluţie aromatizată de uraniu şi le-a depus la Bancă. După aceea nu i-a mai rămas decât să deschidă conteinerul şi să aştepte ca fantomele să-i aducă pe tavă, acasă, milioanele de bancnote impregnate cu uraniu.

Din întâmplare, mă aflam acolo când l-au arestat. De fapt - adăugă bărbatul, netezindu-şi cu palmele cămaşa de noapte dungată alb-albastru -, am jucat şi eu un oarecare rol în respectivul incident. Cu toate acestea, atunci când autorităţile m-au întrebat cum

fusese înfăptuit jaful, întreaga colonie deja dispăruse.

- Acum m-am prins, încuviinţă Mellish satisfăcut. Pur şi simplu l-ai convins pe nerodul de rege să-şi mânjească cu uraniu toate avuţiile şi după aia ţi-ai asmuţit drăcoveniile.

- Întocmai.

- Dă-mi acum coordonatele zăcămintelor, zise omuleţul slobozind un colac de fum.

- O asemenea informaţie, oftă Magnus, nu vă voi comunica decât după ce îmi voi fi încasat cecul.

Surâsul lui Mellish deveni ameninţător:

- Ba o să mi-o spui *acum,* cât mai eşti în viaţă - ori îl voi întreba mâine pe Kanditter, când tu vei fi mort. Îţi dau zece secunde ca să te hotărăşti.

Magnus înălţă din sprâncene uimit:

- Aţi omorî pentru aşa ceva?. Îl privea pe Tomko, care, cu fruntea şiroind de sudoare, ţinea strâns cu amândouă mâinile pistolul nuclear.

- Tu ne obligi , zise Mellish. Opt... nouă... *zece!* Ai de gând să vorbeşti?

- Dar nici nu-mi pot închipui că...

Mellish privi spre Tomko:

- Trage!

Tomko începu să clănţăne din dinţi, în timp ce mâinile îi tremurau, scăpate de sub orice control.

- Trage o dată! zbieră omuleţul.

Tomko închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Clic!

- Ar fi trebuit poate să vă spun, zise Magnus, că printre primele obiecte aduse de fantomele mele s-au numărat încărcatoarele pistolului dv., care, după cum desigur ştiţi, conţin capsule de uraniu. Îşi scoase de sub pernă propriul său pistol laser şi continuă: Şi acum, domnilor, vă doresc noapte bună. S-a făcut deja târziu şi mâine veţi avea tot timpul ca să achitaţi amenda de 50 000 de credite, cu care se pedepseşte delictul pe care l-aţi comis.

- Ce delict... care delict? bolborosi Mellish. Nu poţi dovedi nimic!

- Cum, domnilor, dar perturbarea odihnei Regelui Hoţilor constituie o crimă de cea mai mare gravitate, îi asigură afabil detectivul Cu toate acestea, dacă aveţi de gând s-o întindeţi, poteca ducând la Gollabolla începe chiar în spatele aleii. Vă asigur că nu veţi fi urmăriţi.

- Eşti nebun! O să crăpăm în junglă!

- Cum doriţi, le răspunse Magnus pe acelaşi ton amabil. În orice caz, vă doresc noapte bună.

Traducere
Mihaela şi Cristian Ionescu

POŞTA REDACŢIEI

M.DUDAS (Arad?). Mă interesează propunerile.(inclusiv Zelazny) Din păcate nu ai menţionat pe (în) plic adresa la care aş fi putut să-ţi răspund mai operativ.

RENATE MILOVAN. Nu putem accepta un text fără a-l fi lecturat în prealabil. Trimite ce consideri mai reprezentativ, eventual însoţit de o scrisoare timbrată pentru răspuns mai detaliat.

TIVADAR MIHAI. "Mâncărime" este *o simplă* pastilă SF-umor-fantastic. "Clinic" mi se pare o reluare lipsită de har a eternei teme a multiplicării personalităţii.

DOGARU CĂTĂLIN. 1) Ţi-am trimis almanahul. 2) Nu mă interesează. 3) Este destul de greu să însoţim textele din revistă cu aparat critic. 4) Povestirea ta prezintă toate "hibele" debutanţilor: expunerea la persoana I, lipsa oricărei acţiuni, conflict ce derivă din trăirile şi sentimentele povestitorului, semi-poantă finală. Mai trebuie să citeşti şi să cauţi să înţelegi şi modalităţile de *realizare literară* ale textelor care ţi-au plăcut.

MÎNZAT DORIN. Mulţumim pentru idei. 1) Există deja o publicaţie SF săptămânală. Mi se pare suficient. 2,3,5) Vom încerca. 4,6) Relaţia "Est" nu e cea mai populară printre cititorii revistei.

MANASIA ŞTEFAN. "Zeii răzbunători" este construită de la început spre un clar şi "răzbunător" final apocaliptic, lipsit de orice explicaţie (SF, desigur). Mai încearcă, dar nu pe calea (prea) bătută a rezolvării prin fenomene inexplicabile (sic!).

GRUPUL FUNDAŢIA - Vişeul de Sus. 1) Fanii SF sau membrii cenaclurilor din ţară vă pot scrie pe adresa: Liceul Bogdan-Vodă, str.Eminescu, nr.1, Vişeu de Sus, cod 4975. 2) Pentru informaţiile solicitate, adresaţi-vă "Jurnalului SF". Vă sfătuim să încercaţi să participaţi la RomConSF, la toamnă, la Ploieşti.

LICA IONELA. Iubeşte în continuare SF-ul şi ai încredere că el va schimba faţa lumii.

PROF.CORNELIU I.VLADOREANU. Aşteptăm materialele SF promise în scrisoarea adresată dl-ui Mironov.

NASULEA PAUL ALIN. Fără lecturi consistente (şi nu numai din genul atât de îndrăgit de noi), rişti să rămâi prizonierul unor clişee de exprimare şi de acţiune care nu ridică (dimpotrivă !) valoarea lucrării.

CHIRIAC OCTAVIAN-MARIUS. Ideea e chiar interesantă şi generoasă, totuşi stilul mitic-mistic adoptat o plasează în rândul nereuşitelor. Mai încearcă, există promisiuni.

Mihai-Dan Pavelescu

LIVIU RADU

Aman ori Aman fac Aman

Soarele s-a ridicat iar deasupra orizontului. Îl urăsc. Arată ca o ploşniţă strivită pe un perete murdar. Dacă aş putea, l-aş împuşca. Dar nu pot, pentru că sunt mort.

Zac în barca de salvare, care pluteşte pe oceanul vâscos, iar soarele, în fiecare zi la fel de puternic, mă usucă, pe măsură ce trece timpul. Mă mumific, pierzând tot lichidul din corp, iar vântul mă erodează încet, atom cu atom. Dinţii îmi apar de sub buzele ce-au devenit o linie îngustă, într-un rânjet ironic, sardonic chiar.

Iar acest zâmbet îmi este adresat mie, singurul spectator al morţii şi descompunerii mele...

Riscul cel mare, la care nu cred că s-a gândit cineva, este acela de a înnebuni văzându-mă mort, mort pentru vecie, sub soarele ăsta enervant, care mă arde încet, încet... Nu pot să fac nimic, nu mă pot mişca... Doar să privesc şi să gândesc. Să gândesc la trecut, pentru că n-am nici un viitor...

Ieri m-am gândit toată ziua la Joan... Nu înţeleg nici acum de ce ne-am despărţit. Încăpăţânări mărunte, oboseală şi refulări, toate astea au dus la o erodare treptată a unor sentimente ce păreau sortite să reziste oricăror încercări. Şi probabil că ar fi rezistat oricăror încercări. Nu şi mărunţişurilor cotidiene. Inimaginabil cât de multe lucruri urîte pot exista într-o convieţuire, câte meschinării, câte răutăţi gratuite... Acum, analizându-mă la rece, descopăr cu surprindere câtă murdărie a existat în mine...

Poate că ar fi bine să murim din când în când, pentru a avea posibilitatea să ne examinăm cu sinceritate şi să descoperim cine suntem, cine am fost...

Noaptea sunt mai liniştit. Probabil pentru că nu mai există soarele acela murdar, care mă scoate din sărite. În noaptea asta mi-am adus aminte de vremurile când eram tânăr, eram îndrăgostit şi scriam poezii... Am înjghebat chiar câteva versuri proaste a căror calitate nu poate anula faptul că am stabilit o premieră mondială: primele versuri scrise (mai bine zis gândite, pentru că n-am cum să scriu) de o cutie neagră.

Fiindcă asta sunt: o cutie neagră. Cutia neagră a cosmonautului Jimmy Fowles. Şi, în acelaşi timp, sunt şi Jimmy Fowles. Un Jimmy Fowles indestructibil, practic nemuritor...

Îmi amintesc foarte bine discuţia pe care am avut-o, înainte de plecare, cu comandantul Morisson. Bătrânul era destul de jenat, încercând să mă convingă că misiunea pe care mi-o încredinţase era lipsită de pericol, dar că nici o precauţie nu e de prisos...

- Dragă Jimmy, să presupunem, totuşi, că se întâmplă ceva... Există un risc, oricât de mic ar fi... Şi, dacă ţi se întâmplă ceva, doamne fereşte, nu trebuie să li se întâmple şi altora. Aş vrea să iei cu tine noul tip de cutie neagră. O drăcie indestructibilă, cu autonomie energetică nelimitată, care va înregistra tot ce se întâmplă în mintea ta în momentele de criză... Dacă vei păţi ceva, vom avea o înregistrare completă a gândurilor tale, vom şti cum s-a produs catastrofa... Cutia neagră rezistă la orice şi e înzestrată cu un sistem de apel care permite regăsirea ei... Nu mi-o lua în nume de rău, în scurt timp va fi obligatorie pentru orice misiune... Întrucât tu eşti primul care pleci, ne-am gândit s-o experimentăm... Sper că nu te superi...

Nu m-am supărat. Nu aveam de ce. Mi se părea normal ca şefii să fie preocupaţi de securitatea zborurilor, că doreau să afle cauzele exacte ale oricărei catastrofe. După câte învăţasem la cursul de istorie, asemenea cutii negre fuseseră utilizate în zborurile locale, planetare, pe vremea când aparatele de zbor nu erau încă sigure. Şi cu mult folos...

Am preluat aparatura şi am plecat în misiune, o misiune banală. Însă nenorocirea nu loveşte niciodată când o aştepţi, când îţi iei măsuri de precauţie, ci atunci când te aştepţi mai puţin...

Am nimerit într-un roi de meteoriţi minusculi, care miau avariat nava atât de grav, încât a trebuit să cobor forţat pe planeta asta nenorocită. Am apucat să lansez barca de salvare înainte ca nava să se scufunde în mâzga cleioasă care-i slujeşte de ocean. Apoi nu mai ştiu ce s-a întâmplat... Vreo defecţiune la costumul autonom... Oricum, am murit.

Pentru a mă trezi din nou, nemuritor...

Cutia neagră nu-mi înregistrase numai gândurile şi senzaţiile. Îmi înregistrase toată informaţia cerebrală. Făcuse lucrul ăsta probabil prin copierea creierului meu,

cu toate conexiunile sale, pentru că am constatat că eram în stare să gândesc, să mă analizez şi să-mi aduc aminte cine sunt şi cine am fost. Şi, am descoperit cu stupoare, eram dotat şi cu organe de simţ, care-mi permiteau să cunosc ce-i în jurul meu.

Iar acum stau închis în cutia asta, care nici măcar nu-i neagră, ci argintie, aruncată în barcă, lângă cadavrul meu, şi-mi urmăresc, clipă de clipă, trecerea în neant. Şi aştept să vină ai mei, să mă găsească şi să stoarcă din mine toate informaţiile de care au nevoie... Probabil că indivizii care au construit-o au un sistem de citire a gândurilor sau un sistem de conversaţie... Nu ştiu. Sunt însă convins că vor fi în stare să-mi scotocească printre minte. Şi, dacă nu mă deranjează deloc să afle ce s-a întâmplat cu nava şi cu mine, încep să fiu îngrijorat la ideea că un oarecare îşi poate vârî râtul în amintirile mele cele mai intime.

Momentul în care am realizat ce s-a întâmplat cu mine a fost groaznic. Probabil că m-am ţicnit un pic. Sau poate nu numai un pic... Însă cred că oricine s-ar ţicni dacă s-ar vedea mort. Şi nu aveam cum să nu mă văd, pentru că, printr-o ironie a sorţii, cutia neagră fusese aruncată în barca de salvare astfel încât în obiectivul aparatului de luat imagini se afla Jimmy Fowles. Mă aflam eu...

Atunci am încercat să nu mai văd ceea ce vedeam. Nu aveam cum să închid ochii pe care nu-i aveam. Singura posibilitate era să mă gândesc atât de intens, încât să nu mai acord atenţie imaginilor care-mi erau transmise. Sau, ca să zicem aşa, să privesc în gol.

Şi am început să-mi amintesc tot ce a fost viaţa mea.

Am făcut atunci o descoperire ciudată. Majoritatea amintirilor erau neplăcute: momente în care am fost umilit sau jignit şi n-am găsit replica potrivită; tot felul de neplăceri pe care a trebuit să le îndur; măgării pe care le-am făcut, din inconştienţă sau cu bună ştiinţă, şi de care m-am bucurat sau mi-a părut rău când era prea târziu... Certuri, scandaluri, discuţii în contradictoriu...

Sunt convins că viaţa mea n-a fost atât de urâtă. Se pare însă că omul e mai dispus să memoreze lucruri neplăcute decât clipele de fericire.

S-a lăsat seara. Nenorocitul ăla de soare a dispărut, în sfârşit! Probabil că lumina puternică, de un roşu murdar, îmi produce nişte şocuri, altfel nu-mi explic nervozitatea care mă cuprinde de fiecare dată când apare... Noaptea mă simt mult mai bine... Păcat că nu pot să dorm...

Până la urmă, băieţii mă vor găsi. Asta-i clar. Şi vor începe să-mi scotocească prin memorie. Chestia asta nu-mi place deloc. N-am fost un om deosebit, n-am făcut nimic ieşit din comun, dar, ca oricare din noi, am amintiri pe care nu mi-ar plăcea să le vadă oricine. Nu pentru că mi-ar fi ruşine de ele, ci pentru că nu pot fi înţelese de toată lumea. O dată, mi-am amintit de prima mea întâlnire de dragoste, din timpul liceului... Nu s-a întâmplat nimic rău, nimic reprobabil, dar m-ar deranja ca lucrurile astea să fie cunoscute şi de alţii. Sunt convins că nu le-ar înţelege şi mă supără de pe acum ideea unor posibile comentarii.

Sau altceva. M-am trezit, într-o zi, gândindu-mă la Amalia. Ciudat lucru! Să mă gândesc la ea tocmai acum, când nu mai sunt decât o minte fără trup! Mi-am amintit de toate nebuniile pe care le făceam cu ea... Erau lucruri plăcute, amintirea lor ar fi trebuit să mă bucure, dar certitudinea că niciodată nu voi mai putea pipăi fesele tari ale Amaliei sau ale altora ca ea mi-a produs o senzaţie atât de acută de frustrare, încât am regretat că nu murisem cu desăvârşire...

La urma-urmei, nici cei care-mi vor scotoci prin minte nu sunt nişte sfinţi. Lucruri din astea sunt banale. Însă nu-mi face plăcere să fie făcute publice. Fiecare are dreptul la intimitate, la micile sau marile lui secrete.

Îmi aduc aminte că, în tinereţe, aveam un vis, care se repeta obsesiv: se făcea că plecam spre serviciu, dimineaţa, iar în staţia autobuzului descopeream că uitasem să-mi îmbrac pantalonii... Lumea se uita la mine ciudat, nimeni nu râdea... Oamenii se uitau doar pe furiş, ca la un handicapat sau ca la un beţiv...

Probabil că visul ăsta nu făcea decât să reflecte o teamă a mea, teama ca nu cumva cei din jur să nu-mi surprindă nişte lucruri pe care voiam să le ţin ascunse...

Iar acum, toată intimitatea mea urma să devină publică! Să-mi intre cine vrea cu bocancii murdari în suflet!

Şi, în linştea nopţii, mi-a venit o idee. Trebuie să-mi şterg amintirile. Să şterg din memorie tot ce-mi aparţinea numai mie şi la care ceilalţi nu aveau de ce să se uite.

Asta însemna, într-un fel, să mă sinucid. Cuget, deci exist. Dacă n-ai amintiri, n-ai cum să cugeţi.

Şi de ce nu m-aş sinucide? Nu poţi trăi la infinit doar cu amintirile. După un timp, te vor otrăvi.

N-am cum să mă sinucid fizic. Cutia neagră este indestructibilă, iar autonomia energetică ajunge pentru sute de ani. Şi ce să fac în sutele astea de ani? Să-mi răsucesc amintirile pe toate părţile, să compun versuri proaste şi să aştept să fiu găsit de nişte oameni care se

vor amuza pe socoteala bucuriilor şi durerilor vieţii mele? Şi să mă uit la soarele ăsta infect, care răsare şi apune cu indiferenţă? Sau să urmăresc, clipă de clipă, cum mă transform în pulbere?

Nu, singura cale este sămi şterg memoria. Voi păstra doar amintirile legate de accident. Este dreptul colegilor mei.

Restul însă îmi aparţine şi pot face ce vreau cu el.

Totul este să găsesc o soluţie... O amintire se şterge printr-o informaţie mai proaspătă şi mai intensă. Uitarea, atât de tipic omenească, este doar o ştergere a suportului informaţional, pentru a lăsa loc înregistrării de informaţii noi. Asta voi face: îmi voi umple memoria cu informaţii banale, lipsite de importanţă, care să n-aibă nimic de-a face cu persoana mea.

Aş putea compune un roman, sau o sută de romane... Însă orice creaţie reflectă, într-un fel, personalitatea autorului...

Trebuie ceva banal, neutru... Tabla înmulţirii, repetată la infinit, până când va ocupa fiecare celulă de memorie... E o treabă monotonă, plictisitoare şi lipsită de orice implicare.

Ce-ar fi să inventez o altă tablă a înmulţirii, una mai puţin uzuală... Să aleg un sistem de numeraţie neutilizat, să zicem în baza 17. E un număr prim, simpatic, destul de mare ca să ocupe spaţiu suficient... Şi să dau alte nume numerelor... Ceva banal, dar care să reprezinte şi un exerciţiu de logică... După ce voi termina toate calculele de un rang, le voi repeta serios, până când se vor impregna într-o zonă de memorie... Apoi voi repeta informaţiile referitoare la accident, să fiu sigur că nu le voi uita tocmai pe acelea... Apoi voi trece la rangul superior... Şi tot aşa, până când voi deveni o maşină de înmulţit în baza 17.

Să aleg numele celor 17 numere de bază. Zero rămâne, îl păstrez. Să găsesc ceva mnemonic, să nu le încurc la început, până apuc să le reţin... Să pornesc de la literele alfabetului...

Să zicem, deci: 1 = aman; 2 = baman; 3 = caman; 4 = daman; 5 = eaman; 6 = faman; 7 = gaman; 8 = haman; 9 = iaman; 10 = jaman; 11 = kaman; 12 = laman; 13 = maman; 14 = naman; 15 = oaman; 16 = paman; 17 = raman.

Şi acum, să începem:

aman ori aman fac aman

aman ori baman fac baman

aman ori caman fac caman

Să vedem cine mai reuşeşte să-mi încalce dreptul la intimitate!

aman ori daman fac daman

aman ori eaman fac eaman...

Desen de Adrian Ronai

Un pachet de ţigări

REPORTER ÎN GALAXIE

- Eşti inteligent? mârâie şeful.
- Ştiu să fac pe prostul, îl asigur.
- Atunci, vezi ce-i cu testul ăla al ţigărilor.

Iau un taxi-cosmic şi, pe drum, studiez cazul. Pe planeta V-3, un întreprinzător oferă un milion de dolari galactici celui care va deosebi un vânzător uman de unul robot. Cum preţurile sunt piperate, amatorii se îmbulzesc să intre în joc cumpărând un pachet de ţigări. De câteva luni, toată Galaxia vorbeşte de "testul ţigărilor".

Cobor cu greu - pe planeta V-3 e o aglomeraţie teribilă. Reuşesc să intru în magazinul "OCCI".

- Un pachet de ţigări, duduie.
- Desigur, domnule. Aveţi vreo preferinţă?
- Sincer să fiu, nu.
- Îmi permiteţi să vă recomand eu?
- Vă rog.
- Avem nişte "Kalaşnikov" de contrabandă, o minune. Inventatorul a murit sărac, zâmbeşte vânzătoarea, dezvelind o dantură superbă. "Pershing" au avantajul razei de acţiune şi al preciziei. În plus, sunt silenţioase. Elita - dacă-mi permiteţi o mică digresiune - preferă "Shoveen" în zilele noroase şi "C.D." în zilele însorite.
- Da-ţi-mi o ţigară din fiecare. Dar repede, că mă grăbesc.
- Imediat, domnule.

Vânzătoarea desface un cartuş din fiecare sortiment, apoi câte un pachet. Lucrează cu un cleştişor pe care scrie "steril".

- Fiecare ţigară împachetată separat sau toate la un loc?

Ies năucit, abia auzind în urmă complimentele vânzătoarei, care mi-a oferit în dar o duzină de laser-pixuri. Intru în magazinul "Balc", de alături.

- Un pachet de ţigări, duduie.

Nici o reacţie. Tuşesc semnificativ.

- Ce-i, dom'le, a dat tusea-n tine? Aşteaptă, că nu mori!

Aştept. O jumătate de oră. Vânzătoarele croşetează.

- Duduie, am cerut nişte ţigări.
- "Duduie" să-i spui sorei dumitale. "Nişte ţigări", mă îngână vânzătoarea. "Cernobâl" fără filtru, "Kozlodui" de anul trecut sau "Three Miles". Astea se văd, din astea avem. Sau nu le ai pe astea cu cititul?
- Câte una din fiecare şi repede, că mă grăbesc.
- Câte o ţigară? Băi, băşcălie, faze din astea să faci la tine pe planetă! Şi mână măgarul, dacă te grăbeşti!

Renunţ să mai cumpăr, ies turbat din magazin, completez testul şi mă întorc în redacţie.

- O porcărie, îi spun şefului. Orice dobitoc îşi dă seama că vânzătoarele de la "OCCI" sunt roboţi.
- Când mai faci pe prostul, vezi să nu rămâi aşa, mârâie şeful, după ce verifică răspunsul cu ajutorul calculatorului central:
- "Toate studiile medicale arată că ţigările sunt nocive. Conform legilor roboticii, vânzătoarele-robot au obligaţia să-l facă pe om să NU cumpere ceva care i-ar putea face rău".

Constantin Pavel

Dezlegarea jocului din numărul trecut:

Vertical: SCIENCEFICTION
Orizontal: FLEISCHER; ZECCA; DANINOS; AVERY; HONDA; POPESCUGOPO; FREDA; HOFFMAN; SHIMA; LEVCIUK; MAETZIG; NEILL; TARKOWSKI; RESNAIS

WALTER JON WILLIAMS

Sara lucrează cu Nevăstuica

Desen de Nicu Gecse

Designera de corpuri are ochi violeţi, strălucitori deasupra pomeţilor din fildeş sculptat. Părul ei este blond, cu şuviţe, unduindu-se pe o aripioară dorsală, perfectă arhitectural înapoia cefei. Muşchii ei joacă precum ai unei pisici, iar buzele îi sunt stropite de rouă stacojie.

- Părul mai scurt, da, rosteşte ea. În imponderabilitate nu se poartă lung.

Degetele ei fulgeră şi prind bărbia Sarei, înclinându-i capul spre lumina nordică, rece. Are unghiile violete, în ton cu ochii, şi ascuţite. Sara o priveşte morocănoasă. Designera zâmbeşte.

- Puţină carne în bărbie, da, spune ea. Îţi trebuie o bărbie mai energică. Vârful nasului poate fi modificat; eşti puţin prea *retroussé*. Curba maxilarului niţel teşită - să aduc mâine cuţitul de sculptat. Şi, bineînţeles, o să înlăturăm cicatricele. Cicatricile trebuie să dispară.

Sub apăsarea degetelor cu unghii violete, Sara îşi răsfrânge buza.

Designera îi dă drumul bărbiei şi se întoarce.

- Chiar trebuie să folosim fata asta, Cunningham? întreabă ea. N-are pic de stil. Nu poate umbla cu graţie. Are corpul prea mare, prea greoi. Este o jegoasă. De duzină.

Cunningham stă tăcut în costumul său maro, iar chipul lui neutru, banal, este inexpresiv. Vocea îi este o şoaptă.

- Sara *are* stil, Mugure-de-foc, rosteşte el. Stil şi disciplină. Tu trebuie să-i dai formă, s-o modelezi. Stilul ei trebuie să fie o armă. Tu o vei construi; eu am să ţintesc cu ea. Iar Sara va nimeri acolo unde trebuie. O priveşte pe femeie cu ochii ei căprui, neclintiţi: Nu-i aşa, Sara?

Sara nu răspunde. Îşi dezveleşte dinţii.

- Lasă-mă să te vânez într-o noapte, Mugure-de-foc, spune el. O să-ţi arăt ce stil am.

Designera înălţă ochii, exasperată.

- Limbaj de jegoasă, pufneşte ea, dar se retrage un pas.

Sara rânjeşte.

- Şi, Mugure-de foc, reia Cunningham, lasă-i cicatricele. Vor avea efect asupra Prinţesei. Îi vor aminti de această crudă realitate terestră la crearea căreia a ajutat şi ea. Pe care o domină... De care continuă să fie, pe jumătate, îndrăgostită...

Da, lasă-i cicatricele, repetă el şi zâmbeşte pentru întâia oară, o scurtă încordare a muşchilor obrazului, rece ca azotul lichid. Prinţesa noastră va fi înnebunită după cicatrice. Le va iubi.

ASTĂZI/DA

Aujourd'Oui este un bar de jochei, şi sunt toţi acolo: lunajoci şi mecajoci, forajoci, energojoci şi rockjoci, cu toţii purtându-şi însemnele pe veste şi jachete: TRW, Temple, Toshiba, ARAMCO, Tupolev. Embleme ce-i declară biruitorii Războiului Meteorit. Acceptă să împartă localul cu rataţi - lutoşii şi jegoasele care-i înconjoară, care speră să-i atingă în timpul unui zondans şi să absoarbă un fragment din strălucirea lor.

Sara se strecoară printre ei, într-o jachetă din satin negru, brodată pe spate cu o macara albă ce se înalţă spre firmamentul înstelat, printr-un nor de caractere chinezeşti, cromate sclipitor. Este emblema unui bloc care-şi desfăşoară cea mai mare parte a afacerilor în Singapore şi apare extrem de rar aici, în Zona Liberă Florida.

Chipul ei sculptural este palid, bronzul de Florida s-a dus, ochii sunt tiviţi cu negru. Părul întunecat este scurt pe tâmple şi tuns perie în creştet, coama de la ceafă cade pe spate în două codiţe subţiri. Cercei din oţel cromat îi mângâie umerii. Mugure-de-foc i-a lărgit umerii deja largi, şi i-a redus lăţimea pelvisului. Poartă papuci de dans negri, încheiaţi peste glezne cu şireturi, şi pantaloni purpurii, largi, cu bretele care îi încadrează sânii, întinzând ţesătura peste sfârcurile pe care designera i le-a făcut mai proeminente. Cămaşa ei este din voal presărat cu steluţe argintii, iar eşarfa de la gât din mătase neagră. De nervul ei auditiv este conectat un duplex, iar de centrii optici ai lobului frontal este ataşat un receptor, pe frecvenţele de comunicare ale poliţiei, o permanentă piaţă aglomerată a unui LED chihlimbariu, la cerere pe lângă vederea amplificată, cadouri de la Cunningham. Nervii superbobinaţi sunt însă ai ei. La fel şi Nevăstuica, aşteptând, cu răbdare cibernetică, începerea vânătorii.

MĂ ÎNNEBUNESC DUPĂ OCHII MEI KIKUYU, ZICE PORNOSTARUL ROD MCLEISH, ŞI CU SELECŢIA INFRAROŞIE POT SPUNE DACĂ PARTENERA MEA E CU ADEVĂRAT EXCITATĂ SAU E NUMAI O VRAJĂ SILICON... SISTEMELE OPTICE KIKUYU, I.G. SECŢIE A LUI MIKOYAN-GUREVICI

Prima dată îl întâlnise pe Cunningham într-un alt bar, Mătasea Albastră. În dimineaţa aceea, Sara lucrase cu Nevăstuica, conform contractului, dar nodurosul fusese el însuşi superbobinat - Sara bănuia un implant medular cu cristale lichide japoneze conţinând reflexele unui *dan*, sau cam pe-acolo. Însă Nevăstuica trecuse prin ochiul tipului şi terminase creierul şi, cu toate că Sara era numai vânătăi, recuperase geanta cu produsele şutite pe care speranţele lui îl împinseseră să le fure, dar inteligenţa nu-i permisese să le păstreze.

Contractul era cu terţiarii şi Sara este plătită în endorfine, convenabil, deoarece trebuie să utilizeze câteva chiar pentru ea. Are o fisură în osul şoldului şi nu poate sta jos; se reazemă de barul capitonat şi soarbe din romul cu lămâie.

Mătasea Albastră este condus de un ex-minerjoc, Maurice. Este un vest-indian, cu ochi Zeiss model vechi, care în Războiul Meteorit a luptat de partea învinşilor. Pe pereţi sunt fotografii ale prietenilor şi eroilor săi, toţi purtând eşarfele de mătase azurie ale trupelor de elită spaţiale, majoritatea fotografiilor încadrate în panglici negre, de doliu, care se decolorează cu anii.

Sara se întreabă ce văzuse cu ochii aceia, inexpresivi, de metal. Emisia de raze X care călăuzise stâncile de zece mii de tone ce străbătuseră atmosfera, zdrobind oraşele Pământului? Meteorii artificiali înşişi, lansaţi de propulsoarele masice de pe orbită şi de pe Lună, care căzuseră mai întâi în emisfera estică, peste Mobasa şi Calcutta, fiecare cu forţa unei explozii nucleare? Până ce planeta se rotise, făcând şi din emisfera vestică o ţintă, Pământul capitulase - însă blocurile orbitale consideraseră că nu fusese destul de clar şi pentru vest, iar meteoriţii căzuseră oricum. Pretextaseră o dereglare a comunicaţiilor. Miliardele de pe Pământ ştiau mai bine. Pământul fusese colonizat de propriile lui colonii orbitale şi lunare, o ironie amară transmisă

prin intermediul unui mesager special.

Sara avea opt ani. Se găsea în tabăra de copii de lângă Munţii Stâncoşi, când trei meteori distruseseră Atlanta, ucigând-o pe mama ei. Fratele ei, Daud, care avea cinci ani, fusese prins sub dărâmături, însă vecinii îl auziseră ţipând şi-l scoseseră afară. După aceea, Sara şi cu Daud au trecut de la o agenţie DP la alta, oprindu-se în Tampa, la tatăl ei, care dispăruse pe când ea avea trei ani.

Sara îşi aminteşte cum îl văzuse atunci: cămaşa zdrenţuită, îmbâcsită de o sudoare alcoolică; privirea tulbure, buimăcită, când funcţionara îl prezentase copiilor săi.

- Acesta este tatăl vostru, spusese femeia. O să aibă grijă de voi.

Se dovedise a fi numai jumătate de minciună.

- Cauţi de lucru, Sara?

Întrebarea, venind dinspre albul care stă la capătul barului, sfârşeşte, din fericire, nedorita amintire. Bărbatul se apropie, cu o mână pe spătarul scaunului de lângă ea. Zâmbeşte, parcă puţin nelalocul lui.

- Mi-ai fost recomandată, continuă el. Are glasul şuierat, parcă tras pe glaspapir, un timbru pe care nu-l poţi uita. Pesemne nu trebuie să se răstească niciodată.

Ea mijeşte ochii şi, deliberat, soarbe încet din pahar.

- De către cine? îl întrebă.

Zâmbetul a dispărut; chipul inexpresiv o priveşte obosit.

- Hatmanul.

- Michael? întreabă ea. Bărbatul încuviinţează.

- Mă numesc Cunningham.

- Pot să-l chem pe Michael şi să-l întreb?

Hatmanul controlează zona Golf şi uneori Sara lucrează cu Nevăstuica pentru el. Nu-i place însă că pomeneşte numele ei înaintea oricărui străin.

- Cum vrei, zice Cunningham. Mai întâi, aş dori să-ţi spun despre ce-i vorba.

- Asta nu-i barul unde primesc angajamente. Caută-mă în Fata din Plastic, după zece.

- Nu-i vorba de un angajament care poate aştepta...

Sara se întoarce cu spatele la el şi priveşte în ochii metalici ai lui Maurice.

- Bărbatul ăsta, îi spune, mă deranjează.

Chipul lui Maurice nu-şi schimbă expresia.

- Mai bine pleacă, rosteşte el.

Fără să se uite spre Cunningham, Sara întrevede cu coada ochiului o senzaţie de arc destinzându-se. Cunningham pare mai înalt decât cu o clipă înainte.

- Îmi pot termina băutura? întreabă el.

Fără să-şi plece privirea, Maurice scotoceşte în sertar şi azvârle pe tejgheaua întunecată câteva bancnote.

- Băutura-i gratis. Şterge-o!

Cunningham nu comentează, dar priveşte o clipă, netulburat, ochii de metal care nu clipesc.

- *Townsend*, adaugă Maurice, o parolă reprezentând numele generalului care l-a condus, cândva, împotriva orbitalilor şi a energiilor lor arzătoare de luptă. Deasupra oglinzii barului, sistemele defensive se orientează. Sara se uită într-acolo. Lasere militare, se gândeşte ea, de la bursa neagră sau poate de pe vechiul cuter al lui Maurice. Se întreabă dacă barul dispune de suficientă energie pentru a le folosi sau dacă-i numai o cacialma. Cunningham rămâne nemişcat încă o jumătate de secundă, apoi se întoarce şi părăseşte Mătasea Albastră. Sara nu priveşte după el.

- Mulţumesc, Maurice.

Barmanul îşi forţează un surâs trist.

- Ce dracu', doamnă, face el. Eşti clientă veche. Plus că tipul era orbital.

- Era din blocuri? Eşti sigur?

- N-am zis că-i din blocuri, Sara, da' a fost acolo. Destul de recent: Dacă ştii la ce să te uiţi, îţi poţi da seama după felul cum merg. Ridică un deget noduros către cap: Urechile, ştii? Forţa centrifugă e puţin diferită de cea gravitaţională. Are nevoie de timp ca să se adapteze.

Sara se încruntă. "Oare ce fel de slujbă oferea?"

Întinde paharul.

- Maurice, încă unul, te rog.

Cu o graţie lentă, care trebuie să-l fi prins perfect în noaptea imensă, veşnică şi înstelată, Maurice se întoarce şi se întinde după rom. Până şi într-un gest atât de simplu există tristeţe.

INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ
CÂŞTIGĂ PROCESUL DE PATERNITATE
"MICUŢUL MEU ANDROID ARE UN NUME",
SUSPINĂ MAMA RECUNOSCĂTOARE

Sara ia un taxi până acasă, încercând să-l ignore pe Cunningham, care aşteaptă calm pe trotuarul opus în vreme ce ea îi spune şoferului adresa. Oare la cât a dat cu piciorul în clipa asta?

Până când intră în apartamentul de două camere unde locuieşte împreună cu Daud, efectul endorfinelor a trecut şi durerea îi izbeşte şoldul la fiecare pas. E timpul pentru altă doză.

Caută în ascunzătoare şi descoperă că două din cele douăsprezece fiole au dispărut. Nu se gândise că Daud avea să-i găsească atât de repede noua ascunzătoare. De fapt, în apartamentul lor nu există prea multe locuri unde poţi ascunde ceva.

Îşi leagă garoul, introduce o fiolă în injector, programează doza şi presează injectorul pe braţ. Instrumentul bâzâie şi acul îi pătrunde în muşchi însoţit de răceala pulverizată a anestezicului. Dezleagă garoul şi priveşte LED-ul injectorului, care pulsează de douăzeci de ori; apoi, un văl cade între ea şi durere.

Răsuflă adânc şi se ridică. Se uită la fiolă: au mai rămas numai patru doze.

Michael Hatmanul este în biroul lui, atunci când îl sună. Sara îi vorbeşte în spaniolă şi bărbatul râde.

- Mă gândeam eu c-o să te-aud azi, *mi hermana*, îi spune.

- Da? Îl cunoşti pe-un orbital, Cunningham?

- Aşa-ş-aşa. Am făcut nişte afaceri. Are recomandări de la cel mai înalt nivel.

- De la cine anume?

- De la cel mai înalt nivel, repetă bărbatul.

- Deci mă sfătuieşti să mă-ncred în el?

Râsul bărbatului pare isteric. Sara se întreabă dacă nu-i drogat.

- Niciodată nu dau asemenea sfaturi, *mi hermana*.

- Ba da, Hatmane, replică Sara. Ai face-o,

dac-ai avea vreo cotă parte din afacerea lui Cunningham. Aşa însă, îi faci doar o favoare.

- *Dosvidania*, surioară, spune Michael cu un ton parcă alarmat, şi închide. Sara priveşte receptorul care bâzâie şi se încruntă.

Uşa se deschide înapoia ei şi femeia priveşte iute peste umăr: fratele ei, Daud. Purtând şase cutii de bere, îl urmează managerul lui, Împăiatul, un tinerel mărunt cu ochi neliniştiţi.

Daud priveşte în jurul apartamentului micuţ. Şi-a schimbat culoarea ochilor, din căprui într-un bleu pal, tot aşa cum a modificat culoarea părului, sprâncenelor şi genelor într-un blond decolorat. Este bronzat, iar părul îl poartă lung până la umeri şi ciufulit.

În picioare are sandale din piele tăbăcită. Este îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albi, strâmţi, pe sub o cămaşă din plasă neagră. Ia suprimanţi hormonali şi, deşi are douăzeci de ani, pare de numai cincisprezece; chipul îi este spân.

Sara se apropie de el şi-l sărută.

- Deseară lucrez, o anunţă Daud. Zâmbeşte întunecat: Tipul vrea să cinăm. Nu pot rămâne mult.

- Cineva cunoscut? întreabă ea. Cândva, trăise în lumea băiatului şi ştie că este periculos - cu atât mai periculos pentru cineva ca Daud, care atrage un anumit gen de clienţi.

Suprimanţii hormonali îl împiedică să reacţioneze normal - şi asta place unora. Uneori pasivitatea lui trezeşte furie, o nebunie răzbunătoare, care fulgeră din când în când prin lumea de umbre a clienţilor.

- Da. Zâmbeşte din nou pe jumătate, dorind s-o liniştească. Ochii lui albaştri clipesc: Am mai fost cu el.

- Nu-i o *pleată?*

Când rosteşte cuvântul, Sara simte atingerea de gheaţă a amintirii. Ochi sonaţi, o gură umedă, repetând într-una incantaţia - căţea! căţea! - o lamă... Iar din partea Sarei, o reacţie atât de rapidă încât nu s-a putut opri.

Daud se desprinde din îmbrăţişarea ei şi se aşază pe canapea.

- Nu, mormăie el, Unu' puriu. Cred că-i singur. Uşor de mulţumit. Mai mult decât orice, vrea să discute.

Ridică punguţa cu endorfine şi Sara vede cum alte două fiole îi dispar între degete.

- Daud, rosteşte ea cu un glas uşor ameninţător. Asta-i mâncarea şi chiria noastră. Trebuie să le plasez.

- Numai una, face băiatul. Lasă o fiolă în pungă şi-o ridică pe cealaltă, arătând-o Sarei.

- Ţi-ai luat deja porţia!

Ochii lui deschişi la culoare clipesc pe faţa bronzată.

- Bine, încuviinţează fără să lase fiola.

Are prea multă nevoie de ea. Sara coboară ochii şi scutură din cap.

- Una, spune ea. Bine.

Priveşte cum endorfina i se suie la cap, cum Daud se lasă pe spate şi suspină, fără pic din agitaţia anterioară.

Sara ia injectorul şi desprinde fiola, apoi o pune în pungă. Daud o priveşte şi surâde încet.

- Mulţumesc, Sara.

- Te iubesc, îi răspunde ea.

Daud închide ochii şi se freacă cu spatele de canapea, precum o pisică. Femeia ia endrofina, trece în camera ei şi azvârle punga pe pat.

Un val de tristeţe îi murmură prin vene ca un drog de melancolie. Daud nu va mai trăi mult, iar ea nu-l poate salva.

Cândva, ea fusese cea care stătuse între el şi viaţă; acum endorfinele sunt cele care-l izolează de lucrurile ce vor să-l atingă. Jumătate din cicatricele ei sunt de fapt ale lui Daud; ea le căpătase în locul băiatului, apărându-l de pumnii tatălui lor. La paisprezece ani fugise cu primul bărbat care-i promisese un loc lipsit de suferinţă. După alţi doi ani, când îşi răscumpărase primul contract şi se întorsese după el, Daud era deja distrus, fără speranţe, cu acul în braţ. Îl dusese în noua casă unde lucra ea - nu avea alt loc - şi acolo învăţase băiatul să-şi câştige existenţa, aşa cum învăţase şi ea la vremea ei.

Dacă n-ar fi cedat, dacă n-ar fi fugit de acasă, poate că ar fi izbutit să-l protejeze. N-avea să mai cedeze.

Sara revine în cealaltă încăpere şi-l vede pe Daud întins pe canapea; o sandală atârnă, cu şireturile agăţate de degetele unui picior. Lângă el, Împăiatul bea bere. O priveşte.

- Parc-ai şchiopăta, zice el. Nu vrei să-ţi masez picioarele?

- Nu, răspunde ea repede, apoi îşi dă seama că este prea grăbită. Nu, repetă şi zâmbeşte. Mulţumesc. E o fisură a osului. Dacă mă atinge cineva, urlu.

VISE ARTIFICIALE

Fata din Plastic este imaginea unui *racoleur* asupra traiului de lux: pluş, crom şi o mulţime de separeuri întunecate şi scumpe, în încăperea din spate, pentru afaceri. Tot acolo există o cameră cu dansatoare pe un bar din oglinzi, o altă odaie pentru zondans şi, pe fiecare masă, căşti care te conectează cu stări euforice, pronografice sau orice altceva îţi trebuie şi-ţi este teamă să-ţi injectezi în vene.

Companiile farmaceutice orbitale asigură gratuit efectele, ca reclamă pentru produsele lor.

Sara se află în salonul cel mare din faţă: muzică de alămuri, separeuri din piele roşie, ornamente din aluminiu lustruit. Nu are, şi probabil nu va avea niciodată, un separeu în spate. Acelea sunt pentru băieţii care conduc lumea asta rapidă şi primejdioasă şi, cu toate că Sara este independentă şi privită cu un anumit respect, ea rămâne carne de închiriat; deşi pe un plan superior celui de pe timpuri.

Totuşi, salonul roşu este drăguţ. Există holograme colorate, culori şi spirale aidoma unor modele ADN, plutind cu puţin deasupra nivelului ochilor, împrăştiindu-şi lumina pestriţă prin cristalurile şi lichiorurile scânteietoare din mâinile patronilor, mai există, la fiecare masă, mufe pentru deckurile calculatoarelor, aşa încât patronii să fie la curent cu acţiunile, şi mai există fete cu sâni şi chipuri reconstruite, în corsete strâmte din plastic, care vin la fiecare masă, îţi aduc paharul şi te privesc cu zâmbete identice şi foarte inexpresive cum strecori cipul de credit în tabulatorul lor şi bagi cu unghia un bacşiş generos.

Sara este pregătită pentru întâlnirea cu Cunningham; poartă o jachetă bleumarin, de marină, garantată s-o protejeze împotriva unei violenţe de maximum o mie două sute douăzeci

de jouli, şi pantaloni buni pentru o mie şi şaptesprezece. A mai investit nişte endorfine şi-a închiriat o pereche de tovarăşe de-ale ei. Tipele se plimbă prin bar, gata s-o scape de Cunningham, sau de prietenii lui, dacă ar fi nevoie.

Ştie că-i trebuie o minte limpede pentru discuţie, şi-a menţinut doza de endorfină scăzută. Durerea îi menţine iritarea, şi tot nu poate sta aşezată.

Îşi bea romul cu lămâie lângă o măsuţă, aşteptând.

Cunningham se iveşte pe neaşteptate; arată la fel ca prima dată. Chip inexpresiv, ochi căprui, păr şaten, costum maro. Un glas care-i şopteşte despre toate locurile curate unde ea n-a fost niciodată; locuri strălucitoare şi confortabile, pe fundalul diamantului negru şi pur.

- Bun, spune ea. Să discutăm de afaceri.

Ochii bărbatului privesc oglinda dinapoia ei.

- Prieteni? întreabă.

- *Eu* nu te cunosc.

- L-ai sunat pe Hatman?

Sara încuviinţează.

- Te-a vorbit de bine, însă nu lucrezi pentru el. Poate că-şi răscumpără vreo datorie. Aşa încât sunt prudentă.

- Corect.

Cunningham scoate dintr-un buzunar un deck şi-l cuplează la masă. Pe tăblia neagră se aprinde un ecran chihlimbariu, pe care apare un şir de cifre.

- Îţi oferim suma asta în dolari, spune el.

Femeia simte un fior metalic prin nervi, pe limbă. *Lovitura* se gândeşte ea, *adevărata lovitură.*

- Dolari? întreabă. Fii serios.

- Aur?

Alt şir de cifre. Sara soarbe din rom.

- Prea greu.

- Acţiuni? Droguri? Alege ce vrei.

- Ce fel de acţiuni? Ce fel de droguri?

- Rămâne la alegerea ta.

- Fenildorfin-polimixin. Nu. În clipa de faţă nu se găsesc.

Cunningham se încruntă.

- Cum doreşti. Dar piaţa o să fie plină în cel mult trei săptămâni.

Sara îl fixează cu privirea.

- Le-ai adus de pe orbită?

- Nu, răspunde bărbatul fără să-i tresară un muşchi de pe chip, însă dacă aş fi în locul tău, aş cere cloramfenildorfin. Temple aranjează o lipsă artificială de pe piaţă, care va dura câteva luni. Uite cifrele. Calitate farmacologică, nou-nouţ de pe orbită.

- Merge, încuviinţează Sara privind cifrele galbene. Jumătate ca avans.

- Deocamdată, zece la sută. Alte treizeci de procente la terminarea pregătirilor. Restul la îndeplinirea contractului, indiferent dacă reuşeşti sau nu.

Femeia se uită la una din hologramele animate ale barului, cu culori limpezi şi strălucitoare, atât de pure încât par privite prin vid. Oferta cu acţiunile nu-i deloc rea, dar ea se descurcă mai bine cu drogurile. Cunningham i le oferă la valoarea orbitală, acolo unde sunt fabricate şi nu costă aproape nimic. La bursa neagră, preţul lor e mult mai mare şi cu banii respectivi poate cumpăra un stoc de acţiuni peste valoarea care i s-a oferit.

Ca să intri printre orbitali trebuie să poseziaptitudinile de care au nevoie, aptitudini pe care ea nu le va putea dobândi niciodată. Există însă şi o altă cale: orbitalii nu pot refuza pe cei care au suficiente acţiuni. Ei sug tot ce-a mai rămas din bogăţia Pământului şi, dacă-i ajuţi şi cumperi un stoc destul de mare, te pot elibera pentru totdeauna de mizerie.

Suma e aproape suficientă, calculează ea. Aproape suficientă pentru două bilete până în vârful puţului gravitaţional.

Sara duce paharul la buze.

- Să zicem, douăzeci şi cinci la sută acum, spune ea. După aceea, o să te las să mă cinsteşti şi-o să-mi poţi spune cum vrei să-i câştig.

Cunningham se întoarce şi face semn unei fete încorsetate şi zâmbitoare.

- E foarte simplu, începe el, privind-o cu ochii lui de gheaţă. Vrem să se îndrăgostească cineva de tine. Pentru o singură noapte. Prinţesa are vreo optzeci de ani.

Holograma pe care o întinde Sarei este a unei fete blonde, palidă, care pare de douăzeci de ani, purtând o bluză mototolită ce-i expune umerii rotunzi şi adânciturile claviculelor. Are ochii albaştri ai lui Daud şi pistrui deasupra sânilor.

- Credem că, iniţial, el era din Rusia, continuă Cunningham, dar dintotdeauna Biroul Korolev a fost secretos şi nu posedăm lista completă a conducerii lor şi a designerilor. Când a ajuns la trupul cel nou, a cerut să fie femeie. E un tip destul de important, aşa încât i l-au dat, însă l-au schimbat din funcţie - îşi mută cadrele bătrâne, ca să lase loc tinerilor. Acum, ea se ocupă de serviciul curier.

Nu-i ceva ieşit din comun, se gândeşte Sara. În ziua de azi ţi se poate citi pornografia direct în creier, ai destule ocazii să alegi orice plăceri doreşti şi, dacă eşti îndeajuns de bogat, să obţii un trup nou care să se potrivească gusturilor tale. Totuşi, tehnologia transferului personalităţii era imperfectă. Uneori se mai pierdeau frânturi - amintiri, aptitudini, lucruri care ar fi putut fi utile. O succesiune de trupuri poate însemna senilitate progresivă. Adeseori, dacă aveai un trup nou şi nu erai într-atât de influent, de puternic, încât să nu poţi fi mutat, erai retrogradat până îţi redemonstrai capacităţile.

- Cum o cheamă acum?

- O să-ţi spună ea. Deocamdată să-i zicem Prinţesa.

Sara înalţă din umeri.

- De când a început noua slujbă, urmează Cunningham, Prinţesa a dovedit comportări caracteristice. Când coboară pe Pământ, îi place să golănească. Îşi găseşte o muncitoare - uneori o jegoasă, dar cel mai adesea o jocfată - şi o duce acasă, pentru o noapte sau două. Îi plac amuzamentele periculoase. Nu tocmai curate... Puţin vulgare... Nu prea îndepărtate de stradă... Totuşi suficient de civilizate pentru a şti cum să producă plăcere.

- Asta-s eu? întreabă Sara. Noul ei amuzament?

- Am căutat destul după tine. Ai fost, vreme de cinci ani, prostituată oficială. Extrem de apreciată de şefi.

- Cinci ani şi jumătate. Dar nu cu femei.

- De fapt, el este un bărbat. Un bătrân. De ce

ţi-ar fi greu?

Sara priveşte blonda cea pistruiată din hologramă, încercând să-l găsească înapoia ochilor pe rusul cel bătrân. Nici o diferenţă faţă de alţi bătrâni. Oricum, nu prea mare. Nu doresc decât puterea, asupra corpului lor şi al altora. Plătesc nu atât pentru sex, cât pentru puterea asupra sexului, asupra a ceea ce ameninţă să-i controleze pe ei. Ei folosesc propriile vicii pentru a-i controla pe alţii. Sara înţelege perfect chestiunea controlului.

Se uită spre Cunningham.

- Şi ţie ţi-au dat un trup nou? îl întreabă. Garantat să nu bată la ochi? Sau ai pus-o pe Mugure-de-foc să te-aranjeze ca să n-ai nimic aparte?

Bărbatul o priveşte fix, cu aceiaşi ochi calmi.

- Nu-ţi pot spune.

- De cât timp lucrezi pentru ei? Cândva ai fost lutos - n-ai privirea lor. Ce ţi-au promis? Un trup nou, când îmbătrâneşti? Iar dacă mori aici, în lut, o înmormântare mişto, cu imnul corporaţiei?

- Cam aşa ceva, încuviinţează el.

- Ţi-au luat inima şi sufletul, este?

- Aşa au vrut.

Acceptă sec. Cunoaşte preţul biletului său.

- Control, spune Sara. Îl înţelegi. Eşti proprietatea unor oameni care proslăvesc controlul, şi de aceea te stăpâneşti bine. Şi tu golăneşti în orele libere, ca Prinţesa? Prin cluburi şi prin case? Eşti unul din clienţii mei vechi? Îi fixează ochii lipsiţi de expresie. S-ar putea... Niciodată n-am ţinut minte feţele.

- Întâmplător, nu sunt, răspunde bărbatul. Înainte de-a primi această însărcinare, nu te-am întâlnit niciodată.

Începe să pară că-şi pierde răbdarea. Sara rânjeşte.

- Nu-ţi face griji, spune ea. Proprietarii tăi vor fi mândri.

- Sunt convins. Nici n-ar accepta altceva.

ÎN ZONĂ/DA

În taxiul dinafara lui Aujourd'Oui, Sara ia inhalatorul de la brâu, îl duce la nas şi apasă butonul. Un fâsâit de gaz comprimat. Lasă capul pe spate, simţind că i se încălzesc toţi nervii, apoi se răcesc, iar firişoarele de păr de pe braţe se zbârlesc. Imediat se simte anormal de sensibilă şi anormal de dură, de parcă pielea i-ar fi alcătuită din lame de ras ce pot simţi fiecare fir de praf. Are nevoie de muşcătura drogului, de convingerea aceea suplimentară. Îi plăteşte şoferului şi iese din taxi. Prin uşile clubului, muzica pulsează sincron cu neonul din Times Square, deasupra câmpului ei vizual extins.

PRINŢESA SE DEPLASEAZĂ PRINŢESA SE DEPLASEAZĂ

Sara îi împinge toate membrele, şi călăreşte drogul precum un jocheu pe flacăra lumânării romane a unui booster, urcând către marginea cerului şi totuşi stăpână pe situaţie.

...PRINŢESA SOSEŞTE LA AUJOURD'OUI
REPET AUJOURD'OUI
SUSPEND EMISIUNILE POLIŢIEI
SUCCES LA VÂNĂTOARE – CUNNINGHAM

Apoi Prinţesa păşeşte în club şi orice mişcare a Sarei încremeneşte. Prinţesa este înconjurată de muşchi jegoşi, însă se conturează limpede în semiîntuneric - are o aură în jurul ei, o strălucire. O emanaţie blândă, care vorbeşte de lux, de bucurii facile şi plăcute, de libertate până şi înaintea gravitaţiei. Sara îşi simte trupul înfiorându-se, flame de căldură nervoasă în vârful degetelor.

Râde uşor şi pentru sine, de parcă victoria ar fi sigură, şi păşeşte cu picioarele lungi prin barul obscur, aşa cum a învăţat-o Mugure-de-foc, legănându-şi umerii în contratimp cu şoldurile, un stil insinuant, animalic. Rânjeşte spre muşchi şi ridică braţele, cu palmele în afară, ca să le arate că nu-i înarmată, apoi Prinţesa este în faţa ei.

Este cu zece centimetri mai scundă, şi Sara priveşte în jos către ea, cu mâinile în şolduri, provocatoare. Părul blond şi moale al Prinţesei este lung şi cârlionţii îi joacă pe obraji şi în urechi. Are ochii încercuiţi cu flori mari de fard roşu şi galben, pentru a părea vânătăi, făcând publică dorinţa secretă a unui chip alb, translucid, care nu a cunoscut niciodată durerea. Gura ei este un boboc de trandafir violet, altă rană. Poartă ceva de culoare crem, care se potriveşte cu ochii ei albaştri, inocenţi. Sara dă capul pe spate şi râde înăbuşit, dezgolindu-şi dinţii.

- Dansează cu mine, Prinţesă, vorbeşte ea spre ochii precum floarea-soarelui. Sunt visul tău cel mai ascuns.

PRACTICA DUCE LA PEFECŢIUNE
PERFECŢIUNEA ÎNSEAMNĂ PUTERE
PETEREA CUCEREŞTE LEGEA
LEGEA CREEAZĂ RAIUL
UN MEMENTO FOLOSITOR DE LA TOSHIBA

Nicole are o ţigară în colţul gurii şi poartă o jachetă din piele maro, încreţită. Are păr blond-închis, care-i coboară pe spate în şuviţe rebele, şi ochi cenuşii, adânci care-o privesc pe Sara fără să clipească.

- N-ai voie să eziţi nici măcar o clipă, Sara, spune Cunningham. Prinţesa îşi va da imediat seama că ceva-i în neregulă. De asta am adus-o pe Nicole. Trebuie să exersezi cu ea.

Sara o priveşte pe Nicole; pentru un moment este surprinsă. Furia clocoteşte în ea, albă, dar rece, aidoma unei flăcări pe orizontul nopţii.

- Cred că vrei să asişti, Cunningham, rosteşte ea.

- Da, încuviinţează bărbatul. Împreună cu Mugure-de-foc. La început, când ai auzit că trebuie să faci dragoste cu altă femeie, ai ezitat...

- Poate vrei şi o înregistrare video? întreabă Sara. Să-mi pui note dup-aia? Îşi răsfrânge buza. Asta-i plăcerea ta personală, Cunningham? Un asemenea spectacol îţi alungă coşmarele?

- Dacă doreşti, putem distruge împreună înregistrările, răspunde el. Când se termină totul.

Sara clatină încet din cap.

- Nu, Cunningham. În noaptea aia o să fiu pregătită, dar acum nu sunt, şi nici n-o să devin. Nici pentru tine şi nici pentru camerele de filmat.

- Atunci măcar dansează pentru mine.

Cuvintele lui Nicole vin puţin cam neaşteptat şi Sara se întreabă ce i s-a promis fetei, cum a devenit vulnerabilă. Când vorbeşte, glasul o trădează; este mult mai tânără decât poza pe care

o adoptă.

- Măcar dansează puţin, repetă ea. O să fie bine.

Sara priveşte de la ea la Cunningham, apoi iarăşi la ea. Încuviinţează.

- Câteva dansuri te mulţumesc, Cunningham? întreabă. Sau încheiem acum programul?

Maxilarele bărbatului se încordează şi, pentru o clipă, Sara crede c-a reuşit, că s-a terminat. După aceea, el încuviinţează din cap, continuând s-o privească.

- Da. Dacă aşa trebuie să fie...

- Aşa trebuie să fie, repetă ea. Urmează un moment de tăcere, apoi Cunningham se apropie de deckul acustic şi apasă o tastă. Din pereţi se revarsă muzică. Nicole zâmbeşte nervoasă, dorind să placă, fără să ştie *cine* este biletul ei pentru ceea ce visează. Sara înaintează şi o prinde de mână.

PE CREASTĂ

Absorbită în zona ei, Sara scutură din cap pentru a-şi îndepărta transpiraţia din ochi şi simte drogul muşcându-i venele. Prinţesa i-a fost parteneră toată noaptea. Sare şi se roteşte, iar Prinţesa o priveşte cu ochi strălucitori, admiratori. Ea parcă simte un vinci în spate, iar braţele se întind ca să zboare pe pinioane din cel mai pur argint. Sara schimbă zonele şi Prinţesa o urmează, lăsând-o pe ea să le denumească mişcarea, arabescul lichid.

O apropie pe Prinţesă până ce, aidoma unui val, se poate prăbuşi peste ea de pe creasta de alb spumos.

O prinde de mijloc şi se rotesc împreună, precum patinatorii pe muchiile lamelor ascuţite.

- Eu sunt primejdia care-o doreşti? o întreabă.

Ochii albaştri oferă un răspuns. *Te cunosc eu, bătrâne*, îşi spune Sara, triumfătoare, şi se apleacă pentru a devora buzele violete. Ochii Prinţesei se dilată, fixând privirea Sarei. Buzele au gust de sare, şi de sânge.

• REZULTATELE TAMPAS DE AZI NOAPTE, FĂRĂ CEI OPT DE AZI DIMINEAŢĂ, DOISPREZECE GĂSIŢI MORŢI - NOROCOŞII CÂŞTIGĂTORI AU ÎNCASAT LA COTA CINCI LA TREI •

Automobilul lui Cunningham fâşiie prin noapte, pe roţi difuze de viteză. Hologramele alunecă pe lângă parbriz în curcubee de neon.

- Ar fi mai bine să intri singură, spune Cunningham. Prinţesa poate trimite pe cineva mai devreme şi nu-i bine să fii zărită întovărăşită.

Sara încuviinţează, pentru a arăta că este atentă. Ceva mai devreme, în cursul după-amiezii, ridicase a doua rată de cloramfenildorfin, şi acum se gândeşte mai mult la modul cum s-o plaseze.

- Sara, vorbeşte tot Cunningham şi scotoceşte într-un buzunar. Aş vrea să iei asta la tine. Pentru orice eventualitate.

Îi întinde un atomizor micuţ.

- Da? face ea. Îşi pulverizează puţin pe dosul palmei, atinge locul şi-l miroase.

- Lubrifiant silicon, urmează bărbatul. Mirosul este cel normal şi ar trebui să dureze câteva ore. Foloseşte-l în baie, dacă vezi că nu eşti chiar... excitată.

Sara pune capacul atomizorului şi i-l restituie.

- Nu intenţionez s-ajung aşa departe.

- Pentru orice eventualitate... Nu ştim ce se poate întâmpla când ajungi la ea.

Femeia îl ţine, apoi înalţă din umeri şi-l bagă în gentuţa de la centură. Îşi coboară bărbia remodelată şi priveşte pe geam, până când automobilul se opreşte la ea acasă.

Daud este în apartament. A făcut curăţenie pe măsuţa joasă din mijlocul încăperii şi-şi face exerciţiile, hologramele arzătoare conturându-i trupul dezbrăcat. Sara îl sărută pe obraz.

- Prânzim? îl întreabă.

- Merg cu Împăiatul. Vrea să fac cunoştinţă cu cineva.

- Unul nou?

- Da. O grămadă de lovele.

Lasă ganterele, se aşază pe duşumea şi începe să-şi lege de glezne un set de greutăţi. Sara se încruntă.

- Câte?

Băiatul o priveşte iute, apoi pleacă ochii. Vorbeşte spre duşumea.

- Opt miare.

- O grămadă...

El încuviinţează şi se întinde cu spatele pe jos, ridicând picioarele. Întinde laba şi Sara îi vede muşchii încordându-se.

- Ce vrea să-i faci?

Daud înalţă din umeri. Sara simte un fior.

- Împăiatul o să stea în camera alăturată, răspunde Daud. Dacă-i ceva-n neregulă, o să-şi dea seama.

- Este o pleată, aşa-i?

Îi poate zări mărul lui Adam deplasându-se, atunci când îşi înghite nodul din gât. Încuviinţează în tăcere. Sara îl urmăreşte, încordându-se cu greutăţile.

- Nu eşti obligat, spune ea.

- Sunt o grămadă de lovele, repetă băiatul.

- Eu îmi termin treaba mâine. O să câştig mult, îndeajuns pentru mult timp, poate chiar pentru două bilete afară.

Daud clatină din cap, apoi sare în picioare şi-i întoarce spatele. Porneşte către duş.

- Nu vreau banii tăi, vorbeşte el. Nici biletele tale.

- Daud, spune Sara.

El se răsuceşte mânios.

- *Treaba* ta! scuipă Daud. Crezi că nu ştiu cu ce te ocupi?

- Ştii ce fac, da, răspunde încet Sara. Dar ştii *de ce* o fac?

- Pentru că pe o pleată l-a apucat, o dată, şi pentru că atunci când ţi-ai ieşit din minţi l-ai omorât, şi ţi-a plăcut.

Femeia simte o gheară în piept. Scutură din cap.

- Nu. O fac pentru noi, Daud. Ca să fugim de aici, în orbitale. Se apropie să-l atingă, însă băiatul se înfioară. Lasă mâna să-i cadă. Acolo unde este curat, Daud, continuă ea. Acolo unde nu mai suntem ai străzii, pentru că nu există stradă.

Daud râde dispreţuitor.

- Acolo nu există stradă? Şi-atunci, noi ce-o să facem, Sara? O să apăsăm taste într-un birouaş? Nu, Sara. O să facem ceea ce-am făcut dintotdeauna. Însă o vom face pentru ei, nu pentru noi.

- Nici vorbă! O să fie cu totul altceva. Ceva ce noi n-am cunoscut încă. Ceva mai rafinat.

- Păcat că nu-ţi poţi vedea ochii în timp ce vorbeşti. Am impresia că speranţa e drogul tău şi că eşti narcomană. O priveşte cu seriozitate, lipsit de orice urmă de mânie: nu, Sara. Eu ştiu ce sunt şi ştiu ce eşti şi *tu*. Nu doresc nici speranţa ta, nici biletele tale. Mai ales nişte bilete mânjite cu sânge.

Se întoarce iarăşi cu spatele, iar răspunsul ei ţâşneşte iute şi furios, lovind în slăbiciunea lui, în inimă. Aidoma unei nevăstuici.

- Am observat că nu te-a deranjat să-mi furi endorfinele pătate cu sânge.

Spatele lui se încordează un moment, apoi se relaxează şi Daud porneşte mai departe. Căldura usturǎ ochii Sarei. Clipeşte repede, oprindu-şi lacrimile.

- Daud, spune ea. Nu te du cu o pleată. Te rog.

El se opreşte la uşă, cu mâna pe clanţă.

- Care-i diferenţa? o întreabă. Mersul cu o pleată sau viaţa cu tine...

Uşa se închide şi Sara nu poate decât să se ridice şi să lupte inutil cu furia şi lacrimile.De abia se stăpâneşte să nu izbească cu pumnul în perete. Holograma Prinţesei stă pe dulap. O ia şi o priveşte, umerii albi şi inocenţa albastră a ochilor. O inocenţă tot atât de falsă cât şi cea a lui Daud.

MÂINE/NU

- Sunt visul tău.

Sara şopteşte cuvintele în urechea Prinţesei, în vreme ce aşteaptă pe trotuar, lângă Aujourd'Oui, iar jegoşii le înconjoară protector şi cheamă maşinile.

- Mă numesc Danica, spune Prinţesa.

Pe bancheta din spate a automobilului miroase a transpiraţie şi parfum scump. Sara începe s-o devoreze pe Danica, lingând, muşcând şi absorbind-o o dată cu răsuflarea. A lăsat sprayul silicon acasă, dar nu va avea nevoie de el: Danica are ochii lui Daud, părul şi pielea moale şi Sara se trezeşte dorind s-o atingă, să se înfrupte din ea.

Maşina trece prin porţi de aliaj durificat şi, o dată pătrunse, Danica apucă mâna Sarei. Un securist insistă s-o controleze; Sara îl priveşte dispreţuitoare şi desface pulpanele jachetei, lăsând jucăria electronică să-i examineze trupul, ştiind că Nevăstuica nu poate fi găsită astfel. Tipul îi confiscă inhalatorul.

- Astea ce-s? întreabă el, cercetând cuburile negre şi dure, cu cristale lichide, gata pentru inserare în deckul unui calculator.

- Muzică, răspunde ea.

Individul ridică din umeri şi i le înapoiază. Prinţesa o apucă de mână şi o conduce în susul unei scări lungi.

Odaia ei este numai moliciune şi azuriu. Râde, se trânteşte pe cearşafurile de culoarea ochilor şi desface braţele. Sara se apleacă peste ea şi-i gustă cerul gurii. Danica geme încetişor - aprobator. Fata este un bătrân, şi încă unul puternic, iar Sara îi cunoaşte jocul. Meseria lui e siluirea Pământului, dorinţa lui este de-a fi tot atât de puternic cât aliajul fabricat în spaţiu, iar viciul lui ascuns, pornografia lui interzisă este slăbiciunea. A-şi lăsa trupul său cel nou şi strălucitor pe mâinile unei sclave reprezintă o slăbiciune pe care o doreşte mai mult chiar decât sănătatea mintală.

- Visul meu, şopteşte Danica. Degetele ei prelungi urmăresc cicatricele de pe obrajii Sarei, de pe bărbie.

Sara inspiră adânc. Limba i se retrage în teaca de implastic a Nevăstuicii, şi capul ciberşarpelui se închide peste ea. O rostogoleşte pe Danica sub ea, ţinând-o de încheieturi, mulându-se după trupul de fată al bătrânului. Îşi apasă gura pe a Danicăi, simţind freamătul limbii ei, şi atunci Nevăstuica ţâşneşte, descolăcindu-se, din ascunzătoarea ei, din gâtul şi pieptul Sarei. Îşi ţine răsuflarea în timp ce traheea ei, artificial elastică, se contractă. Ochii Danicăi se dilată - simte în gură atingerea Nevăstuicii, aceeaşi temperatură cu a Sarei, totuşi parcă mai rece şi mai dură. Degetele Sarei îi strâng încheieturile, şi Prinţesa scoate un strigăt înăbuşit când capul Nevăstuicii se împinge în gâtlejul ei. Trupul Prinţesei se încordează o dată, încă o dată. Răsuflarea ei este fierbinte şi disperată pe chipul Sarei. Nevăstuica se lungeşte, urmându-şi programul, lunecând în jos, în stomac, senzorii ei căutând viaţa. Ochii lui Daud fac promisiuni. Prinţesa geme înspăimântată, îşi foloseşte forţa împotriva greutăţii Sarei, încercând s-o împingă de pe ea. Sara o ţine crucificată. Nevăstuica se întoarce, intră în stomacul Danicăi şi-şi croieşte drum în afară, caută vena cavă inferioară şi-o face ferfeniţă. Danica bolboroseşte şi, deşi ştie că-i imposibil, că limba ei este retrasă adânc în baza Nevăstuicii, Sarei i se pare că simte gustul sângelui. Nevăstuica urmăreşte vena până la inima Danicăi. Sara o ţine acolo, propriul ei piept gata să explodeze, lipsit de aer, până ce zbaterile încetează, iar ochii albaştri ai lui Daud se înceţoşează şi mor.

Vederea Sarei este tivită cu negru şi purpuriu. Se ridică de pe pat, retrăgând parţial Nevăstuica, şi inhalează prin spaţiul strâmt din gâtlejul ei. Se împleticeşte spre baie, cade şi se izbeşte de chiuvetă. Şocul îi goleşte plămânii de aer. Mâinile ei răsucesc robinetele. Fără să vadă, numai pe pipăite, o pune pe Nevăstuică în chiuvetă şi simte apa curgând, rece. Nevăstuica este acoperită cu un gel care are atât rol homeostatic, cât şi de-a opri aderenţa altor substanţe, totuşi Sara nu doreşte ca nici măcar o bucăţică din carnea Danicăi să ajungă în gura ei. Ciberşarpele i se mişcă la sân. Apa bubuie, până când nu mai simte altceva decât viteza cu care se prăbuşeşte în beznă, apoi îşi revine, o retrage pe Nevăstuică şi se bucură de aerul rece şi tămăduitor.

Pieptul i se mişcă, convulsiv, şi ochii continuă să fie înceţoşaţi. Ştia că Daud este mort şi are o treabă de îndeplinit. Leagănă capul, înainte şi înapoi, încercând să-l limpezească, dar Nevăstuica îi mănâncă inima şi durerea o împiedică să gândească. Sara simte pe ceafă gâdilătura covorului, atunci când ridică braţele deasupra capului şi încearcă să se scoale, să se târască, să se târască, iar Nevăstuica îi pulsează, bubuind, în piept, şi i se pare că-şi aude inima crăpând.

Treptat, îşi revine şi petele negre îi dispar din faţa ochilor. Zace pe spate, şi apa continuă să urue în chiuvetă. După ce s-a hrănit, Nevăstuica

se odihneşte. Sara se târăşte până la chiuvetă şi închide robinetele. Ţinându-se de ele, se ridică în picioare. În camera ei, Prinţesa e răstignită pe pat. Acum este mai uşor să vezi bătrânul din ea. Sara trece în cealaltă încăpere a apartamentului.

Se opreşte, obişnuindu-şi ochii cu lumina slabă, şi ascultă. Linişte. Parcurge luminile portocalii de deasupra imaginilor ei vizuale, dar nu sunt decât emisiuni de rutină. Din poşeta de la centură scoate o pereche de mănuşi şi se apropie de deckul odăii. Îl porneşte, apoi deschide capacul şi ia din poşetă unul dintre cuburile muzicale cu cristale lichide, primite de la Cunningham. Îl introduce în fantă şi aşteaptă răspunsul calculatorului.

Folosit de altcineva, cubul ar fi reprodus, într-adevăr, muzică. Sara posedă codul ce-l poate converti în altceva. Apare semnalul READY.

Bate codul. În colţul ecranului, fulgeră o luminiţă slabă: DERULARE. Se lasă pe spate în scaun şi răsuflă.

Prinţesa era un curier, aducând de pe orbită instrucţiuni complexe, pe care compania ei nu îndrăznea să le încredinţeze nici măcar transmisiunilor radio codificate. Prinţesa nu ştia ce transportă; doar avea grijă de un cub din cristal. Nici Sara nu ştie mai multe; deşi, probabil, cubul conţine date de inventar, strategii pentru manipularea pieţei, cumpărări şi vânzări de strategii. Informaţii valorând milioane... Cubul din cristal avea să capete o configuraţie nouă o dată ce informaţia era preluată de calculatorul companiei - un calculator asigurat împotriva oricăror încercări de forţare exterioară, însă la care se putea obţine acces prin terminalele din apartamentele companiei.

Sara nu ştia nici măcar ce se găseşte în cubul ei. Bănuieşte că e un program spărgător, dar nu ştie cât de bun este, dacă a declanşat toate alarmele din Florida, sau dacă îşi rezolvă treaba fără probleme. Dacă este foarte bun, nu numai că va copia informaţia, ci o va altera, strecurând mai multe propoziţii false în inima codului duşman, poate chiar modificând instrucţiunile, sabotând schemele de marketing ale duşmanului.

În vreme ce luminiţa DERULARE clipeşte, Sara cercetează fiecare colţişor al apartamentului pe care l-ar fi putut atinge, ştergând cu degetele înmănuşate orice suprafaţă care ar fi putut reţine ceva.

După unsprezece minute, calculatorul afişează READY. Sara scoate cubul şi-l pune înapoi la centură. I s-a spus să aştepte câteva ore, însă în odaia de alături este un cadavru şi fiecare nerv al ei urlă să plece de acolo. Se aşază lângă deck, îşi apleacă fruntea între picioare şi face exerciţii de respiraţie. Se luptă cu adrenalina şi cu nervii şi se gândeşte la bilete, la bezna îngheţată a spaţiului, cu mingea albastră a Pământului hăt departe, unde nu poate fi atinsă. După două ore, cheamă un taxi şi coboară scara rece şi răsunătoare. La ieşirea ei, securistul încuviinţează din cap. Slujba lui îi cere să nu-i lase pe oameni să intre, nu să le stânjenească ieşirea. Ba chiar îi înapoiază inhalatorul.

Sara ia o duzină de taxiuri spre o duzină de adrese diferite; într-unul abandonându-şi jacheta de mătase; într-altul, strângându-şi pieptul mai plat şi aruncând bretelele; întorcându-şi pe dos cămaşa şi geanta. A dispărut personajul jocheu - a redevenit jeg. Îşi încheie călătoria la Fata din Plastic; localul funcţionează până la patru dimineaţa. Când intră, este asaltată de zgomotele vieţii de jeg şi se relaxează. Aceasta este lumea ei şi cunoaşte toate locurile călduţe unde se poate ascunde.

Închiriază o cameră în spate şi-l sună pe Cunningham.

- Vino să-ţi iei cubul, spune, apoi comandă un rom cu lămâie.

Până când soseşte Cunningham, ea a închiriat un analizor şi nişte muşchi. Bărbatul vine singur, cu un pachet.

- Prinţesa? întreabă el.

- Moartă.

Cunningham încuviinţează. Cubul este pe masă, în faţa ei. Sara întinde o palmă.

- Să vedem ce-ai adus.

Controlează trei fiole la întâmplare şi analizorul îi spune că este cloramfenildorfin, puritate nouăzeci şi opt la sută, sau mai bună. Zâmbeşte.

- Ia-ţi cubul, îi spune.

Bărbatul îl introduce în deckul mesei, verificându-l. După aceea îl pune în buzunar şi porneşte spre uşă.

- Dacă mai ai ceva de lucru, îl strigă ea, ştii de unde să mă iei.

Cunningham se opreşte cu mâna pe clanţă. Clipeşte din ochi. Sara recepţionează dinspre el un fel de tristeţe, de parcă ar jeli pe cineva care tocmai a murit.

Sara ştie că bărbatul nu este decât extensia pământeană a unui bloc orbital. Nu vrea însă nici măcar să afle care anume. El este o unealtă harnică şi ascultătoare, iar Sara i-a arătat dispreţul ei în privinţa asta, totuşi nu poate ascunde ceea ce ştiu amândoi. Faptul că Sara ar fi gata să cedeze conţinutul pachetului şi orice altceva, pentru biletul lui, chiar în aceleaşi condiţii.

- Peste o oră sunt pe rampă, spune Cunningham. Mă-ntorc pe orbită.

- Poate c-o să ne-ntâlnim pe-acolo, rânjeşte ea.

Cunningham încuviinţează, privind-o atent. Este gata să spună ceva, apoi se opreşte, parcă dându-şi seama că este inutil.

- Ai grijă, rosteşte el.

Pleacă fără să privească îndărăt. Unul dintre muşchii angajaţi de Sara bagă capul pe uşă.

- E-n ordine, face Sara şi muşchiul încuviinţează.

Femeia priveşte averea din mâna ei şi se simte goală pe dinăuntru. În loc de bucurie, în inima ei este un vid. Îi plăteşte pe muşchi şi ia un taxi până la o bancă nonstop, unde depozitează endorfina într-un seif. După aceea, merge acasă.

Apartamentul zumzăie încetişor, pustiu. Sara caută comanda LED-urilor şi le stinge, apoi îşi azvârle hainele la gunoi. Goală complet, intră în camera ei şi zăreşte pe noptieră holograma Prinţesei. Ezitând, întinde mâna, o întoarce cu faţa în jos, şi cade în mult-aşteptata beznă.

DRĂGĂSTOASĂ ŞI AŞTEPTÂNDU-TE MÂNGÂIEREA BLÂNDĂ A LUI TERRY ACUM

Este încă noapte când Sara se trezeşte la zgomotul uşii.

- Daud? întreabă ea, şi-i răspunde un geamăt.

Băiatul este înfăşurat într-un cearşaf acoperit

de sânge. Împăiatul îl ţine în picioare, cu muşchii gâtului încordaţi.
- Nenorocitu' dracului, spune el.
Sara îl ridică pe Daud aidoma unui copil şi-l duce în patul ei. Sângele lui îi pătează braţele, sânii.
- Nenorocitu', repetă Împăiatul. N-am lipsit decât un minut...
Sara îl aranjează pe Daud în pat, apoi desface cearşaful. Involuntar, din gâtlej îi scapă un scâncet. Duce palma la gură. Daud este brăzdat de sânge. Pleata trebuie să fi folosit un fel de bici cu greutăţi. Băiatul încearcă să se mişte, cu greu, ridicând o mână, de parcă s-ar feri de lovituri.
- Stai liniştit, rosteşte Sara. Eşti acasă.
Chipul lui se crispează de durere.
- Sara, geme şi începe să plângă.
Femeia simte lacrimile înţepându-i ochii şi strânge din pleoape, oprindu-le. Îl priveşte pe Împăiat.
- I-ai dat ceva? îl întreabă.
- Da. Endorfine. Primul lucru...
- Câte?
O priveşte inexpresiv.
- Multe. Nu ştiu...
- Era vorba că nu părăseşti camera alăturată.
- A fost o noapte grea, îşi fereşte el ochii. N-am lipsit decât un minut.
- Pentru chestiile astea, se uită Sara spre Daud, nu ajungea un minut. Frige-o dracu' de-aici.
Sara are o lumină sălbatică în ochi. Ar vrea să-l rupă în bucăţi, dar are lucruri mai importante de făcut.
- Frige-o dracu' de-aici, repetă.
Împăiatul mai ezită un moment, apoi plecă.
Sara curăţă rănile şi le dezinfectează. Daud scânceşte încet. Sara îi caută injectorul, îl încarcă cu endorfine din punguţa lui şi dozează după ochi. Îl injectează în braţ, iar băiatul rosteşte numele ei şi adoarme. Sara îl veghează un timp apoi îl înveleşte şi stinge lumina.
- Stai liniştit, îi spune. Am făcut rost de preţul biletului tău.
De obicei, Daud doarme pe canapeaua rabatabilă din camera din faţă. Sara nu se mai deranjează s-o desfacă; se aşază şi priveşte în gol. Nu poate dormi.

LOCUIŢI ÎN ZONA MOARTĂ?
GARANTĂM O RENTĂ

Explozia are suficientă forţă să azvârle canapeaua până în peretele opus. Sara simte suflul fierbinte ce-i smulge răsuflarea din gât, senzaţia de urcare şi de lume prăbuşită, apoi impactul final cu zidul. Din fiecare colţ ricoşează urlete, urletele pe care Prinţesa n-a mai apucat să le scoată. Se văd flăcări pâlpâind precum nişte lasere, iar zgomotele sunt de coşmar.
Se ridică cu greu şi aleargă în cealaltă odaie. Patul arzând îi oferă destulă lumină pentru a distinge totul. Daud este răstignit într-un colţ şi părţi ale trupului său sunt deschise, iar alte părţi sunt împroşcate pe pereţi. Sara urlă după ajutor, dar reuşeşte şi singură să azvârle patul incendiat prin gaura din perete. I se pare că-l aude pe Daud strigând-o.
UN TRUP CE TREBUIE OPERAT?
CHEMAŢI-NE NUMAI PE NOI
Şoferul ambulanţei cere să fie plătit în avans şi Sara deschide portofelul cu calculator şi transferă din stoc, fără să se tocmească. Daud moare de trei ori înainte de-a fi scos din apartament de cele două ajutoare ale şoferului şi de fiecare dată când îl reînvie, preţul creşte.
- Ai bani, doamnă, aşa c-o să scape, îi spune şoferul. Îi priveşte apreciativ goliciunea: Putem face tot felul de înţelegeri.
Mai târziu, Sara stă în camera de spital, îi priveşte pe medici operând şi i se spune care sunt onorariile. Va trebui să vândă rapid endorfina. Aparatele ataşate de Daud fâsâie şi şuieră. Poliţia vrea să ştie de ce cineva ar fi dorit să tragă cu o rachetă individuală în apartamentul ei. Sara le spune că habar n-are. Ei insistă. În cele din urmă, ea îşi lasă capul între palme şi-l scutură, iar poliţiştii se mai foiesc puţin, apoi pleacă.
Sara tânjeşte după inhalator. Are nevoie de muşcătura drogului, care s-o ţină alertă şi să-i pună mintea în funcţiune. Gândurile o izbesc unul după altul. Dacă oamenii lui Cunningham fuseseră în apartamentul ei, atunci ştiau că ea doarme în camera din spate, iar Daud în cealaltă. Au aşteptat până s-au stins luminile şi ea a avut timp să adoarmă, apoi au tras cu o armă care a perforat zidul şi-a împroşcat înăuntru schije de oţel arzător. Nu se încrezuseră în ea, că n-avea să spună cuiva sau că n-avea să-i şantajeze.
Cui să-i spun? se întreabă ea.
Şi-l reaminteşte pe Cunningham în acel ultim moment, în Fata din Plastic, tristeţea din ochii lui... El ştiuse. Încercase, în felul lui, s-o avertizeze. Poate că hotărîrea nu-i aparţinuse, poate că fusese luată în ciuda obiecţiilor sale. Ce le mai păsa orbitalilor de o jegoasă, când ei uciseseră deja câteva milioane şi-i cruţaseră pe restul doar pentru că reprezentau, încă, o monedă de schimb folositoare?
Hatmanul alunecă în odaie precum o pisică.
- Îmi pare rău, surioară, îi spune. Habar n-aveam că se va ajunge la aşa ceva.
- Ştiu, Michael, încuviinţează ea absentă.
- Am relaţii pe Coasta de Vest. O să-ţi dea de lucru acolo, până când Cunningham şi-ai lui vor uita că exişti.
Sara se uită la el, apoi priveşte patul şi aparatele care zumzăie şi şuieră. Clatină din cap.
- Nu mă pot duce, Michael.
- O greşeală mare, Sara. Vor mai încerca, spune el încet.
Sara nu răspunde, simţind doar golul din ea, ştiind că golul nu va dispărea niciodată dacă-l va părăsi iarăşi pe Daud. Hatmanul mai rămâne un moment stânjenitor, după aceea dispare.
- Am avut biletul, şopteşte Sara.
Afară poate zări lutul fierbând sub soarele nebun. Toată prăsila Pământului, căutându-şi biletele, azvârlindu-se într-acolo unde puteau primi un fragment din visul lor. Cu toţii jucând după regulile altora. Sara are biletul ei, însă regulile s-au întors împotriva ei precum o nevăstuică şi ea trebuie să-şi rupă biletul şi să-l împartă pe stradă; să-l împartă, pentru ca maşinile să bâzâie, să şuiere şi să menţină în viaţă ceea ce iubeşte ea. Pentru că nici o jegoasă n-are altă alternativă decât să urmeze instrucţiunile şi să joace cât poate mai bine. Până când jocul se sfârşeşte.

Traducerea
Mihai-Dan Pavelescu

CORNEL ROBU
vă prezintă

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (VII)

Desigur, un premiu literar nu înseamnă automat şi neapărat valoare, deşi înseamnă indubitabil succes. Iar între succes şi valoare nu întotdeauna există semnul egalităţii, după cum ne spune sociologia literaturii, dar şi bunul simţ. Succesul trece, valoarea rămâne.

Dar, dacă nu presupune în mod necesar valoarea, premiul literar nici n-o exclude, ba o poate chiar semnala în unele (cât de multe?) cazuri, acolo unde (şi dacă) realmente există. Dar chiar şi aşa, chiar dacă logic nu avem de-a face cu un raport de implicaţie necesară, ci doar cu unul de virtuală implicaţie, de compatibilitate, de probabilitate, chiar dacă nu ne poate furniza certitudini, ci doar eventualităţi - premiul literar rămâne un indiciu valabil, un semnal care merită să ne reţină atenţia, cel puţin provizoriu, până la o verificare critică mai de substanţă. Aceasta se va constitui, în cele din urmă, în ceea ce se numeşte "proba timpului", "judecata timpului". Continentul numit science-fiction însă "iese din ape" într-un tempo care nu ne permite să aşteptăm prea mult această probă sau acest verdict al timpului: dacă vrem să cunoaştem din vreme configuraţia şi diferenţele de nivel (valoric) ale acestui continent literar, suntem constrânşi să acceptăm şi să învăţăm a opera şi cu aproximări probabilistice, cu ipoteze de lucru provizorii, cu jaloane de orientare empirică. Real sau fals, semnalul nu poate fi ignorat.

Şi-acum, să trecem la numărat steagurile, de vreme ce îndreptăţire şi întemeiere de principiu avem. Vom lua în considerare numai titlurile (romane, pentru început, nuvelele şi povestirile vor urma) care şi-au adjudecat cel puţin două premii, altminteri spaţiul necesitat s-ar extinde excesiv, întrucât marea majoritate a titlurilor premiate beneficiază de câte un singur premiu. Pe de altă parte, nu există titlu care să fi înregistrat un număr de premii mai mare decât şase. Rezultă, aşadar, cinci grupe (între 2 şi 6 premii), în interiorul fiecărei grupe titlurile fiind enumerate în ordine cronologică, pentru a nu pierde de tot din vedere nici perspectiva diacronică.

Cele mai premiate romane

romane distinse cu 6 premii

Rendezvous with Rama (1973) de Arthur C. Clarke: Hugo, 1974; Nebula, 1974; Locus, 1974; Jupiter, 1974; BSFA (the British Science Fiction Association Award), 1974; The John W. Campbell Jr. Memorial Award, 1974. (*Rendezvous cu Rama*, trad, rom. de Mihai Dan Pavelescu, Editura Multistar, Piatra Neamţ, 1991.)

The Dispossessed (1974) de Ursula K. Le Guin: Hugo, 1975; Nebula, 1975; Locus, 1975; Jupiter, 1975; Premio Cometa d'argento, Italia, 1977; Premio Gilgamés de narrativa fantastica, Spania. 1984.

Neuromancer (1984) de William Gibson: Hugo, 1985; Nebula, 1985; The Philip K. Dick Memorial Award, 1985; SF Chronicle, 1985; Ditmar, Australia, 1985; Seiun Taisho (Premiul Seiun), Japonia, 1987.

Speaker for the Dead (1986) de Orson Scott Card: Hugo, 1987; Nebula, 1987; Locus, 1987; SF Chronicle, 1987; Prix Cosmos 2000, Franţa, 1988; Premiul Kurd Lasswitz, Germania, 1989.

romane distinse cu 5 premii

The Forever War (1975) de Joe Haldeman: Hugo, 1976; Nebula, 1976; Locus, 1976; Ditmar, 1976; Premiul Lazar Komarcic, Iugoslavia, 1987.

Gateway (1977) de Frederik Pohl: Hugo, 1978; Nebula, 1978; Locus, 1978; John W. Campbell Memorial, 1978; Apollo, Franţa, 1979.

Timescape (1980) de Gregory Benford: Nebula, 1981; John W. Campbell Memorial, 1981; BSFA, 1981; Ditmar, 1981, Gilgamés, 1985.

romane distinse cu 4 premii

Dune (1965) de Frank Herbert: Hugo, 1966; Nebula, 1966; Locus, 1975 ("cel mai bun roman al tuturor timpurilor"); Cometa d'argento, 1974. (Dune, trad. rom. de Ion Doru Brana, Editura Nemira, Bucureşti, 1992, 2 vol.)

Stand on Zanzibar (1968) de John Brunner: Hugo, 1969; BSFA, 1970; Apollo, 1972; Cometa d'argento, 1978.

Ringworld (1970) de Larry Niven: Hugo, 1971; Nebula, 1971; Locus, 1971; Ditmar, 1972.

The Gods Themselves (1972) de Isaac Asimov: Hugo, 1973; Nebula, 1973; Locus, 1973; Ditmar, 1973. (Zeii înşişi, trad.rom. de Mihai-Dan Pavelescu, Editura Teora, Bucureşti, 1993)

The Silmarillion (1977) de J.R.R. Tolkien: Hugo, 1978 (Gandalf Award - Fantasy Novel); Locus, 1978; Ditmar, 1978; Gilgamés, 1985.

The Anubis Gates (1983) de Tim Powers: SF Chronicle, 1984; Philip K. Dick Memorial, 1984; Apollo, 1987; Gilgamés, 1989.

romane distinse cu 3 premii

Do Androids Dream of Electric Sheep? (1968) de Philip K. Dick: Hugo, 1983; SF Chronicle, 1983; Seiun Taisho, 1983. Toate cele trei premii sunt postume şi indirecte, decernate nu romanului propriu-zis, ci ecranizării sale: filmul *Blade Runner* (1982), scenariul de Hampton Fancher şi David Peoples, regis Ridley Scott *(Vânătorul de recompense / Visează androizii oi electrice?/* trad. rom. de Ştefan Ghidoveanu, Editura Nemira, Bucureşti, 1992.)

The Left Hand of Darkness (1969) de Ursula K. Le Guin: Hugo, 1970; Nebula, 1970; Prix Jules Verne, Suedia, 1976.

Where Late the Sweet Birds Sang (1976) de Kate Wilhelm: Hugo, 1977; Locus, 1977; Jupiter, 1977.

Dreamsnake (1978) de Vonda N. McIntyre: Hugo, 1979; Nebula, 1979; Locus, 1979.

The Shadow of the Torturer (1980) de Gene Wolfe: Howard (The World Fantasy Award), 1981; BSFA, 1982; Gilgamés, 1990.

The Claw of the Conciliator (1981) de Gene Wolfe: Nebula, 1982; Locus, 1982; SF Chronicle, 1982.

Helliconia: Spring (1982) de Brian Aldiss: John W. Campbell Memorial, 1983; BSFA, 1983; Kurd Lasswitz, 1984.

The Sword of the Lictor (1982) de Gene Wolfe: Locus, 1983; SF Chronicle, 1983; BFA (The British Fantasy Award), 1983.

Startide Rising (1983) de David Brin: Hugo, 1984; Nebula, 1984; Locus, 1984.

Tea with the Black Dragon (1983) de R.A. MacAvoy: Hugo (Campbell Award), 1984; Locus (debut), 1984; Philip K. Dick Memorial, 1984.

Ender's Game (1985) de Orson Scott Card: Hugo, 1986; Nebula, 1986; SF Chronicle, 1986.

The Uplift War (1987) de David Brin: Hugo, 1988; Locus (roman SF), 1988; The Collectors Award, 1989.

Seventh Son (1987) de Orson Scott Card: Locus (roman F), 1988; The Mythopoeic Society Fantasy Award, Marea Britanie, 1988; Ditmar, 1989.

Cyteen (1988) de C.J. Cherryh: Hugo, 1989; Locus, 1989; SF Chronicle, 1989.

Date extrase din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners.* Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.

TUNELUL TIMPULUI (III)

1923
Aniversări:

- Se naşte Henri BESSIERE. În colaborare cu Francois Richard va publica sub pseudonimele comune F. Richard-Bessiere romane SF (în colecţia "Anticipation" a editurii "Fleuve Noir") şi F.-H. Ribes proze de spionaj.
- La 17 iunie se naşte Lloyd BIGGLE-jr. Studii la Conservator, întrerupte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial. După încheierea ostilităţilor urmează o vreme cursuri filologice, revenind apoi la studiul muzicii (doctorat în muzicologie). Predă istoria muzicii la Michigan University. Debut literar SF cu povestirea "Gypped", apărută în 1956 în revista "Galaxy". Principalele titluri ale producţiei sale literare: "Wings of Song" (1963), "All the Colours of Darkness" (1964), "The Rule of the Door and Other Fanciful Regulations" (1967; culegere), "The Still, Small Voice of Trumpets" (1968) etc.
- Se naşte Jerome BIXBY. Pianist în formaţii de jazz. În 1950 a fost redactorul revistei "Planet Stories", apoi a fost numit coredactor la "Galaxy". Deşi cea mai mare parte a scrierilor sale aparţine genului fantastic, a abordat şi SF-ul, demne de amintit fiind: "Old Testament" (1954), "It's a Good Life" (1955) şi culegerea "Space by the Tale" (1964).
- În oraşul Santiago di Las Vegas, din Cuba, se naşte marele scriitor italian Italo CALVINO (m. 1985). Incursiunile sale în domeniul SF sunt grupate în culegerile: "Le cosmicomiche" (1965) şi "Ticon zero" (1967), apărute în versiune românească într-un singur volum, intitulat "Cosmicomicării/T-indice zero". Alte titluri: "Le nuvola di Smog" (1954; "Norul de smog"), "La formica argentina" (1954; "Furnica argentiniană"), "Le cita invisibili" ("Oraşele invizibile").
- La 23 aprilie se naşte Avram DAVIDSON. Debut în 1954 cu povestirea "My Boy Friend's Name Is Jello", publicată în "The Magazine of Fantasy & Science Fiction" (al cărui redactor-şef a fost între anii 1962-1964). În 1958 a primit premiul "Hugo" pentru povestirea "Or All the Seas with Oysters".
- La 1 noiembrie se naşte în oraşul canadian Edmonton scriitorul Gordon R. DICKSON. În anul

1936 familia sa se stabileşte în SUA. Licenţiat al Universităţii din Minnesota. Debut literar în 1950. Deţinător a trei premii "Hugo" (pentru "Soldier Ask Not" - în 1965, "Lost Dorsai" - în 1981 şi "The Cloak and the Stafz") şi al unui premiu "Nebula" (pentru "Call Him Lord"). Dintre scrierile sale se evidenţiază ciclul "Dorsai" (11 titluri apărute între 1959-1984). În limba română, în afara povestirii "Computers Don't Argue!" (1965; "Ordinatoarele nu stau la discuţie"), restul titlurilor traduse ("Golful Delfinului"; "Pericol, oameni!", "Domnişoara Prinks") nu sunt semnificative pentru creaţia sa.

- La 20 septembrie se naşte la Tulcea Cecilia DUDU, autoare a romanului "Scarabeul lui Raşis" (1967) şi a unor povestiri grupate în culegerea "Coniac «3 secole»" (1970). În colaborare cu Dumitru Todericiu a publicat "Apa care usucă" (1960), "Foc pe cer în Ursa Mică" (1964) şi "Efectul R" (1964).

- Se naşte scriitoarea Valentina JURAVLIOVA. Medic şi doctor în medicină, a publicat şi proze SF (unele dintre acestea au apărut în traducere românească în paginile C.P.S.F. în anii 1958-1960). În colaborare cu G. Altov, a publicat "Ballada o zvezdah" (1960; trad. "Balada stelelor")

- La 14 octombrie se naşte la Chişinău Victor KERNBACH, licenţiat al Facultăţii de Litere şi Filozofie din Bucureşti. Unul dintre cei mai cunoscuţi autori români de SF, din opera sa fiind demne de a fi citate "Luntrea sublimă" (ed. I - 1961), "Umbra timpului" (1964), precum şi povestirile grupate în culegerile "Povestiri ciudate" (1967) şi "Vacanţele secrete" (1987). În colaborare cu M. Magiaria, a publicat o antologie a SF bulgar ("Enigma văii albe" - 1967). Este autorul unor studii para-SF: "Enigmele miturilor astrale" (ed. I - 1970; ed. II revăzută - 1973) şi "Miturile esenţiale" (1978), precum şi al unui "Dicţionar mitologic" (ed. I - 1983; ed. II revăzută şi adăugită - 1989).

- S-a născut Cyril M. KORNBLUTH, unul dintre marile nume ale epocii de aur al SF-ului nord-american (m. 23.03.1958), celebru mai ales pentru colaborările sale cu Frederik POHL (iniţial publicate sub pseudonimul comun S.D. GOTTESMAN): "Gravy Planet" (1952) - "The Space Merchants", "Gladiator at Law" (1954), "Search the Sky" (1954), "Wolfbane" (1957), "The Meeting" (publicată postum în 1972 şi premiată cu "Hugo Award"). Până în prezent nu a fost tradus nimic din opera sa.

- La Anvers, se naşte Jacques STERNBERG, prozator şi grafician. Maestru al prozei scurte şi foarte scurte, opera sa este concentrată în câteva culegeri: "La géometrie dans l'impossible" (1953), "Entre deux mondes incertains" (1957), "Futur sans avenir" (1971), "188 contes a regler". În limba română au apărut câteva schiţe: "Efemerele", "Cuceritorii", "Pustiul" şi "Ce?".

- Tot la Anvers s-a născut şi Georges THINES, profesor la Universitatea din Louvain, director al Centrului de fiziologie experimentală şi comparată al acestei instituţii de învăţământ, membru al Academiei Regale de Ştiinţe şi al Academiei Regale de Limbă şi Literatură Franceză din Belgia. Dintre scrierile sale amintim: "L'Oeil de fer" (1977; "Ochiul de fier"), "Les objets vous trouveront" (1979; "Obiectele te vor găsi"), "L'Homme troué" (1981; "Omul ciuruit") etc.

- La 12 ianuarie s-a născut Pierre VERSINS (pseudonimul lui Pierre Chamson). Din 1945 s-a stabilit în Elveţia, unde a fondat primul muzeu din lume consacrat utopiei, călătoriilor extraordinare şi science-fictionului. Între anii 1956-1963 a editat fanzinul "Ailleurs". Este autorul unei celebre lucrări documentare - "Encyclopedie de l'Utopie, des voyages extraordinaires et de la science-fiction" (1972, pentru care a primit în anul următor un premiu "Hugo" special). Dintre scrierile sale literare au fost traduse în româneşte câteva: "Timpul şi viaţa", "Ultimul zid", "Bila", "Câinele", "Foc de artificii".

Apariţii editoriale:

- FRANŢA: "La belle Valence" de André Blandin & Théo Varlet (una dintre primele ucronii moderne); "La-bas" şi "Les deux masques de circ" de Claude FARRERE (1876-1957; membru al Academiei Franceze); "Le réveil de l'Atlantide" de Paul FEVAL-fiul şi H.J. MAGOG; "La poupée sanglante" şi "La machine a assassiner" de Gaston LEROUX; "Le messager de la planete" de José MOSELLI (1882-1940); "L'Homme qui voulait être invisible" de Maurice RENARD.

- STATELE UNITE: Edgar Rice BURROUGHS publică "Pellucidar" (episodul II din ciclul omonim) şi "The Moon Maid".

- ROMÂNIA: "Arimania sau Ţara Bunei înţelegeri", utopie de Iuliu NEAGU-NEGULESCU.

Periodice:

- În Statele Unite apare, între anii 1923-1928, revista "SCIENCE AND INVENTION", având drept redactor-şef pe Hugo Gemsback. Ilustraţia copertei se datorează lui Frank Paul. Anterior anului 1923 purta titlul "Electrical Experimenter".

- Tot în Statele Unite, în luna martie apare primul număr al uneia dintre cele mai celebre reviste ; - "WEIRD TALES" - consacrată SF şi fantasticului. A apărut neîntrerupt până în septembrie 1954. În anul 1973, o încercare de resuscitare n-a avut succes, apărând numai câteva numere. Conducerea revistei a fost asigurată de Farnsworth WRIGHT (1924-1940) şi de Dorothy McILWRAITH (1940-1954). Ilustraţia copertei a fost asigurată de o pleiadă de graficieni de mare talent: Hannes Bok, R. Bennett, Margaret Brundage, Lee Brown Coye, Harold Delay, Joseph Dooling, Virgie Finlay, J. Giunta, J. Allan St. John, Nelson T. WYATT şi mulţi alţii. Referinţe suplimentare pot fi găsite în lucrările lui R. Weinberg ("Weird Tales") şi S. Jaffry & F. Cook ("The Collector's Index to Weird Tales"). În paginile acestei reviste au debutat Frank Belknap Long, Edmond Hamilton, Robert E. Howard, Manly Wade Wellman, Clark Ashton Smith, Carl Jacobi, Robert Bloch, Henry Kuttner, Catherine L. Moore etc.

- În acest an apare în România "ZIARUL ŞTIINŢELOR ŞI CĂLĂTORIILOR", care va continua să fie prezent în lumea publicaţiilor până în 1949. De-a lungul întregii perioade de apariţie, în paginile sale au fost inserate numeroase proze SF, majoritatea sub formă de foileton. De remarcat că revista mai sus menţionată este continuatoarea unor publicaţii anterior editate, după cum urmează: "Ziarul călătoriilor şi al întâmplărilor de pe mare şi uscat" (1885-1912), "Ziarul călătoriilor şi al ştiinţelor populare" (1912-1913) şi "Ziarul ştiinţelor populare şi al călătoriilor" (1913-1923; în timpul războiului, respectiv între 1916-1920, şi-a întrerupt apariţia). De remarcat că între 1912-1916 ziarul a avut drept director şi redactor-şef pe celebrul astronom şi prozator SF Victor Anestin.

(Continuare în numărul viitor)

MIHAELA şi CRISTIAN IONESCU

REBUS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							●			
2				●						
3						●				
4					●				●	
5			●					●		
6				●			●			
7	●				●					
8						●				
9		●			●					
10										●

Pagini De Mitologie (I)
EGIPTUL

ORIZONTAL: 1. Cel mai popular zeu din panteonul egiptean, simbolizând moartea ca trecere în altă lume, de unde şi unul din epitetele cu care era gratulat: "Domnul Tăcerii" - Zeul atmosferei, care, prin despărţirea propriilor copii (Nut - Cerul şi Geb - Pământul), a realizat spaţiul cosmogonic necesar creaţiei lumii de către zeul Atum. 2. Personaj mitologic - Maica universală în universul plin de eresuri al egiptenilor antici, ocrotitoarea femeilor însărcinate şi patroana artei moşitului. 3. Căzuţi victime zeului Seth, simbolul violenţei, răului şi dezordinii în timp de pace, dar şi al războiului, când armele încep să zăngăne - Magma informă, materia nediferenţiată din care s-a născut zeul solar Re, personificată de zeul Nun. 4. "Zeul...", numele... cromatic cu care Plutarhos îl numeşte pe zeul Seth, ca patron al infinitului deşert saharian - Lipsit de consistenţă. 5. Capul lui Imhotep! - "Emisfera cerească de sub pământ, infernul", personificată de Osiris - Mit lipsit de conţinut! 6. Osiris pentru Isis, de exemplu, simbolul dublu al destinelor existente (maternitate - naştere, moarte - înviere) - Fiinţe superioare create, ca şi zeii, din nimic, de aceeaşi zeitate supremă-Atum, supranumit pentru aceasta "Desăvârşitul" - Prefix referitor la "muşchi". 7. Personificarea Soarelui în mitologie egipteană - A-şi asigura primirea la domiciliu a publicaţiilor dorite. 8. "... lui Ptah" şi "Inima lui Re", numele sub care mai era cunoscut Thot, zeu sapienţial şi civilizator protector şi inventator al tuturor activităţilor intelectuale - Alt nume pentru zeiţa Hathor. 9. Creaţia artizanală a zeului-olar Hnum din care va ieşi Ptah, creatorul cerului şi al pământului - Astrul dătător de viaţă pentru care egiptenii aveau un adevărat cult, personificat cel mai adesea prin Amon-Re. 10. "Ţara făgăduinţei", spre care şi-a păstorit Moise poporul, după părăsirea Egiptului în jurul anului 1230 î.e.n.

VERTICAL: 1. Zeul vânătorii şi al războiului (cunoscut şi sub numele de Anhuret), dar şi apărător al oamenilor de duşmani, duhuri rele şi animale vătămătoare - Întruparea zoomorfă a zeului Upuaut, "deschizătorul drumului către Apus", adică spre lumea infernală, investit cu atributul de a arăta sufletelor celor morţi poteca spre regatul întunericului subpământean. 2. Arbore sfânt în ţara faraonilor, al cărui suflet viu era întrupat de zeiţa Hathor (pl.). 3. Zeiţa căsătoriei, simbolul armoniei matrimoniale şi fidelităţii casnice a femeii faţă de soţul ei chiar şi după moartea lui - Compus fenolic. 4. Miazăzi - Orăşel în China. 5. Răspuns afirmativ (pop.) - Interjecţie. 6. Pusă pe cal - Fiinţa născătoare de viaţă, venerată de egipteni prin aceeaşi zeiţă Hathor - Set! 7. Zeu sapienţial, considerat drept contabilul zeilor, patronul scribilor şi al bibliotecilor - Golf în Irlanda. 8. Principiu divin egiptean care reprezintă fie durata vieţii sortită la naştere, fie, în general, destinul - "... în flăcări", una din multiplele ipostaze ale zeului suprem Re, expresie a idolatrizării acestui animal de către egipteni. 9. Interjecţie - Copiliţă. 10. Funcţia oracolară complementară deţinută de Renenet (sau Renenutet), zeiţa-doică însărcinată cu supravegherea pruncilor imediat după naştere.

Dicţionar: NIS, MIO, TIMOL, EBUE, IHI, BAOI, SHA, HOO.

Radu Stoianov